

OYUN: SARHOŞLAR

YAZAR: IVAN VIRIPAYEV

Rusça aslından çeviren: Selda Şahin

Kesinlikle 18+

Saldırgan bir dil içeriyor.

Son günlerime kadar içeceğim,

Mezarımdan şarap kokusu gelsin.

Mezarıma gelen sarhoşlar,

Şarap kokusundan iki kat fazla sarhoş olsun!

Oruç ve dua'nın cami ve molların canı cehenneme!

Tanrıya bir fincan dolusu övgü sunalım.

Etimiz sonsuz dönüşümlerde

Kâh sürahiye dönüşür, kâh bir kâseye.

Gördüğün her şey görünürlüğün sadece bir tanesidir,

Sadece bir form, özü kimseye görünür değildir.

Bu resimlerin anlamını anlamaya çalışma,

Bir köşede sakince otur ve şarap iç!

(Ömer Hayyam- Rubailer)

KARAKTERLER

Marta – Genç güzel bir kız, 21 yaşında.

Mark – Uluslararası film festivali yöneticisi, 46 yaşında.

Laura – Model, 30 yaşında.

Magda – Laura'nın kız arkadaşı, 30 yaşında.

Lourens – Magda'nın kocası, 35 yaşında.

Gustav – Bankacı, 53 yaşında.

Lora – Gustav'ın karısı, 40 yaşında.

Karl – Bankacı, 50 yaşında.

Linda – Karl'ın karısı, 47 yaşında.

Rudolf – Teknoloji tanıtımı, yönetici, 30 yaşında.

Maks – Banka işletme müdürü, 32 yaşında.

Matias– Reklam şirketinde yönetici, 35 yaşında.

Gabriel – İnşaat şirketinde yardımcı müdür, 31 yaşında.

Roza– Fahişe, 22 yaşında.

I. AKSİYON

I. Sahne

Sokak, gece. Sokağın karşısında uzun zamandır kapalı olan bir restoranın kapısında genç bir kız durur, adı Marta. Marta sarhoş. Üstünde kısa yazlık bir elbise, elinde küçük bir kadın çantası vardır. Marta aşırı sarhoştur. Yerinde durabilmesi mümkün değil, bir o yana bir bu yana sallanır durur. Sokağın rüzgârını kullanan bir parça gazete kâğıdı gibi, kırılğan figürlerle bir sağa, bir sola, bir ileri, bir geri savrulur. Sonunda, Marta herhangi bir yöne birkaç adım atar, dengesini kaybeder ve çamur birikintisinin içine düşer. Marta düştükten sonra anlaşılmaz sesler çıkarır, zar zor kendini toparlamaya çalışırken "Bütün bunlar niçin?" der. Marta çamur birikintisinin içine yatar. Ayağa kalkmaya çalışır. Dört ayaküstüne kalkmaya çabalar. Çamurlu kirli su, yüzünden aşağı akmaktadır. Bütün elbisesi çamur içindedir. Ayakları çıplak ve çamurludur. Marta kendini kalkmaya zorlar ve kalkar. Sağ omzundaki çantasını eliyle yoklamaya çalışır. Sonra da solunu yoklar. Çantası yoktur. Marta yere bakar. Çantasının yerde çamurun içinde kaldığını görür. Çantasını yerden kaldırmak için eğilir ama dengesini yeniden kaybeder ve çamurun içine düşer. Bu sefer yere çok sert bir şekilde çarpar ve anlaşılmaz şekilde bağıırır " Bunu kim yapıyor, neden?". Mark sahneye girer. Aşırı sarhoştur, adımlarını zar zor atar. Mark çamurun içinde yatan Marta' yı fark eder ve ona yaklaşmak ister, ama bunu hemen yapamaz, çünkü; bir o yana bir bu yana savrulmaya devam eder. İleri doğru birkaç adım atar, sonra birkaç adım geri atar ve sonra yeniden ileri.

Galiba, Mark komik bir dans denemesi yapıyor. Sonunda, Mark Marta'ya ulaşır. Onun yanında durur ve Marta ayağa kalkmaya uğraşırken ona bakar. Marta ayağa kalkmak için uğraşır, önce dizlerinin üstüne kalkar, sonra elleriyle yerden güç alarak ayaklarını dik tutmaya çalışır. Mark Marta'nın hareketlerini inceler, ancak kendi vücudu çok fazla geriye doğru eğilir ve birkaç adım çırpınarak arkaya uçar, ama yine de ayağa kalkmayı başarır. Mark önce dengesini sağlar ve yeniden Marta'ya yaklaşır. Marta ayağa kalkamaz, biraz mola vermeye karar verir. Marta biraz oturur. Çamur

birikintisinden kendini dışarı çıkarmaya çalışır. Marta yere oturur ve çıplak ayaklarını uzatır. Çamur birikintisinin tam ortasında oturuyordur. Mark Marta'ya bakar. Ve içinden geçen bazı düşünceleri söylemeye karar verir. Mark, bir o yana bir bu yana sallanarak Marta'nın yanına gider, çamur birikintisinin içine oturur. Mark ona daha fazla yaklaşmak ister, ama bunu hemen yapamaz. Sonunda, Mark Marta'ya yaklaşır ve ona elini uzatır.

MARK: Tuabilisin. (Tutabilirsin.)

Marta Mark'a bakar ama onun ne istediğini anlamaz. Mark elini Marta'nın yüzüne doğru sallar.

MARK: Yadm etmek istioum. (Yardım etmek istiyorum.)

Marta Mark'a bakar ve ona elini uzatır. Mark Marta'nın elini tutar ve kendine doğru çeker. Marta kalkmaya çalışır. Mark hızla yere savrulur, ama Marta'nın elini bırakmaz. Sonunda, Marta önce tek dizi, sonra iki dizinin üstüne kalkar. Kısa bir süre sonra tek ayaküstünde ayağa kalkmayı başarır. Mark elinin tüm gücüyle Marta'ya destek olur. Marta sekerek dengesini kaybeder ve Mark'ın üstüne düşer, Mark da dengesini kaybeder ve Marta'yı desteklemeye gücü yetmez, birlikte birikintinin içine düşerler. İki birden çığlık atar. Mark haykırır "Duramayacak mıyız?!" Marta: "Ne gerek var?!".

Mark ve Marta bir süre birikintinin içinde yatar. Önce Mark ayağa kalkmaya çalışır, birkaç başarısız denemeden sonra sonunda dizlerinin üstüne kalkmayı başarır. Bu arada Marta birikintinin içinde hareketsiz yatar. Mark dizüstünden ayağa kalkmaya çalışır, ama başaramaz, aynı anda dengesini kaybeder ve yeniden dizüstüne düşer. Üç başarısız denemeden sonra Mark herhangi yöne doğru sürünerek kurtulmak ister, dört ayaküstünde köpek gibi hareket eder, nihayet birikintiden sürünerek kurtulur ve birikintinin yanında yere oturur. Her yeri çamur içindedir. Mark birikintinin içinde yatan Marta'ya bakar.

MARK: Hey, Tu... Tutabi... Hey...

Mark'ın sesiyle birlikte Marta'nın bedeni birkaç hareket yapar. Marta başını kaldırır. Etrafına bakar. Yüzünden aşağı kirli su akar. Marta dört ayaküstüne kalkar ve Mark'a doğru sürünür. Marta sürünerek Mark'ın yanına gelir ve oturur. Mark onu onaylar gibi Marta'ya bakarak başını sallar.

MARK: Eh, peki.

Marta eliyle yüzünü siler, sanırım bilinci yerine geldi. Mark uzun uzun Marta'ya bakar, yüzünü neden eliyle sildiğini anlamakta zorlanır. Mark bakmaya devam eder ve sonra konuşmaya başlar. Dili sürçer, her kelimeyi zorlanarak söyler.

MARK: Fikir görmektir. Hepsi bu. Fikir görmektir. Hepsi bu.

Marta başını kaldırır ve Mark'a bakar. Olan biteni anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardır. Mark'ın bakışları da Marta'nın üstündedir.

MARK: Kim, ne görüyor? Al sana soru.

Marta gözlerini Mark'ın üstüne dikmiş, onun kim olduğunu anlamaya çalışıyor gibidir.

MARTA: Bana soru soran kim?

MARK: Benim Mark.

MARTA: Peki sen kimsin?

MARK: Mark

MARTA: Sen Mark mısın?

MARK: Adım Mark.

MARTA: Ben seni hiç mi hiç tanımıyorum.

MARK: Önümüze konan sorumlulukları ve hedefi görmeliyiz, hepsi bu.

MARTA: Unuttum, adın neydi?

MARK: Mark.

MARTA: Mark, niçin burada oturuyoruz?

MARK: Kraliyet elmasını bulmak için, güzel Gülbahar.

MARTA: Adım Gülbahar değil, Marta.

MARK: Bu bir filmde alıntı!

MARTA: Hangisinden?

MARK: Bir İran filminden, adı şey... Neydi, şimdi hatırlayamadım.

MARTA: Ne işine yarıyor?

MARK: Çünkü seni önce ben gördüm ve sana bu adı veriyorum, Maya.

MARTA: Marta. Adım Marta.

MARK: Bak, ben Mark Gardenits, film festivali yöneticisiyim.

MARTA: Şimdi götüne kadar sarhoşsun.

MARK: Ya sen kimsin, Gülbahar?

MARTA: Ben kimim, henüz kim olduğumu bilmiyorum. Kendimi arıyorum, kusacağım.

MARK: Kus, sadece üstüme kuma, çünkü ben film festivali yöneticisiyim, kusmukla dolaşamam. Bu arada, benim adım Mark, burada misafirim.

MARTA: Mark, misafir misin?

MARK: Evet, burada misafirim. Ölene kadar dostlarıma hizmet edeceğim.

MARTA: Mark, şimdi ölecek misin?

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar. Öldüğümüz zaman, yüce Tanrı bizi alacak, hepsi bu.

MARTA: Ay, ay, ay! Neden söz ediyorsun, saçma sapan şeyler! İsal olmuş gibi konuşuyorsun. Sadece pisliğin birisin, şimdi ne diye bunu söyledin.

MARK: Ölüm yok, hepsi bu.

MARTA: Tam bir pislik gibi konuşuyorsun. Lağım çukuru gibi konuşuyorsun, uğursuz herif.

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

MARTA: Kes şunu.

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

MARTA: Kes şunu, dedim.

MARK: Ölüm, yok, güzel Gülbahar.

MARTA: Kime söylüyorum, duymuyor musun, kapa çeneni!

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

MARTA: Kapa çeneni, sana söylüyorum, kapa çeneni.

MARK: Ölüm yok...

Marta Mark'a bir darbe vurur ve bağırır.

MARTA: Kes şunu, kes şunu! Kapa çeneni! Kapa artık çeneni!

Mark Marta'nın darbelerini engeller ve devam eder.

MARK: Ölüm yok. Yok. Ölüm yok.

MARTA: Kes artık! Yalvarıyorum sana, kes şunu! Sus! Şu boku tekrarlayıp durma! Midem bulanıyor!

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

MARTA: Sıçarım şimdi senin bu boklarına. Yeter artık, yeter!

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

Marta tüm vücuduyla Mark'ın üstüne atlar ve onun ağzını kapatmaya çalışır.

MARK: Ölüm yok, güzel...

MARTA: Yeter artık, pislik...

MARK: Yetmez, güzel...

MARTA: Kapa çeneni, kapa çeneni...

MARK: Ölüm...

MARTA: Kes sesini, pislik, sen bir pisliksin...

MARK: Ölüm yok, güzel...

MARTA: Kapa çeneni, aşağılık, kes sesini...

Mark başını çevirir, Marta'nın yüzüne vurmasına izin vermez. Marta onun ensesine vurur. Mark tüm gücünü kullanarak Marta'ya gözdağı vermek için, yüzüne bir tokat atar. Marta savrulur yere düşer. Ve yerde hareketsiz yatar.

MARK: Bir şeyi yapmadan önce, eylemlerinin sana ne getireceğini düşünmeye ihtiyacın var. Düşüncelerine dışarıdan bakmaya ihtiyacın var. Ne düşünüyorsun? Konuşmaya başlamadan önce ne düşünüyorum diye bir düşün... Ben uluslararası film festivalinde yöneticiyim, sizin kafanızın içinde ne olup bittiğini iyi bilirim. Kafanızın içinde korkular ve güvensiz yarınlar var. Şu lanet kanser hastalığından korkmayan biri var mı içinizde, bir adım öne çıkabilir mi? Size soruyorum, içinizde lanet kanser hastalığından korkmayan biri var mı, bir adım öne çıkabilir mi? Bu lanet kanserden kim korkmuyor? Susuyorsun. İşte şimdi gerçek sessizliğin içindesin. İşte şimdi birlikte oturacağız ve gerçek sessizliği dinleyeceğiz. İşte bu kadar!

Mark susar. Oturur ve sessizliği dinler. Marta yerde yatar, hıçkırarak ağlamaya başlar. Mark oturduğu yerden Marta'nın hıçkırıklarını dinler.

Sahne kararır.

II. Sahne

Laura'nın dairesi. Büyük bir oturma odasında, iki kanep, üç koltuk; karışık içecekler ve gazeteler için de iki sehpa vardır. Duvarlarda film posterleri ve fotoğraflar asılıdır. Duvarlardan birinde, kitap rafları ve video diskleri vardır. Pencerenin yanında, içinde küçük kırmızı balıklar olan büyük bir akvaryum bulunur. Yerde beyaz, puf puf bir halı döşelidir. Masaların üstünde ve yerde çok fazla bira, şarap, votka, viski şişesi vb. durur. Kirli yemek tabakları, dökülmüş şaraplar, kullanılmış küllükler her yerdedir. Laura ve Magda odadadır. Aşırı sarhoşlar. Müzik çalar, Laura ve Magda odanın ortasında kucaklaşmış, dans ediyor gibi görünürler, ama aslında sadece düşmemek için, dengelerini sağlamaya çalışıyorlardır. Laura ve Magda birbirini kavrar, ama yine de bir o yana bir bu yana savrulup dururlar. Düelloda karşılaşmış iki savaşçı gibi görünürler. Birkaç saniyeliğine onları oldukları yerde dondurmak bile mümkün olabilir. Marta başını kaldırır ve Laura'ya bakar.

MAGDA: Biliyor musun, sana bir soru sormak istiyorum, biliyor musun? Sana soru sormak istiyorum, çok önemli bir soru, biliyor musun? Bana cevap ver, biliyor musun?

LAURA: Bilmiyorum.

MAGDA: Bilmiyorsun.

LAURA: Neredesin, ne söylüyorsun bilmiyorum, tüm bunlar nerede oluyor?

MAGDA: Burada.

LAURA: Ah, burada mı?

MAGDA: Evet, çünkü biz buradayız. Her şey burada! Sessizlik ve aşk! Kalbim uzay gemisi gibi sonsuza uçuyor, sen ve ben gibi.

LAURA: Ne güzel! Ne güzel!

MAGDA: Kapıda bir kadın duruyor, kapıyı kim açacak?

LAURA: Ne güzel ne güzel!

MAGDA: Kapıyı açıyorlar, su getiriyorlar! Gözyaşı yağmura dönüşüyor!

LAURA: Harika! Çok güzel! Hadi bir daha!

MAGDA: Yüce Tanrım, yüce evren, senin kulunum, bana merhamet et.

LAURA: Mucize, mucize! Tanrı, evren, mucize!

MAGDA: Tanrım, bana bir içki ver, aklıma mukayyet ol. Tanrım, neredeyim, sanki tek başımayım, beni buraya getir. Tanrım, affet beni. Tanrım, affet.

Magda Laura'yı iter ve çok fazla sendeler, herhangi bir yöne doğru birkaç adım atar.

MAGDA: Beni affedemeyecek misin, ha? Beni affedemeyecek misin, beni affedemeyecek misin peki, nasıl istersen, ha?

LAURA: Hey, hey, hey, senin bir suçun yok.

MAGDA: Suçluyum, affedemez misin? Suçluyum, affedecek misin?

LAURA: Senin bir suçun yok, hey, hey, hey!

MAGDA: Suçluyum, affedebilir misin?

LAURA: Senin ne suçun var?

MAGDA: Hey, hey, hey, affedebilir misin?

LAURA: Senin hiçbir suçun yok. Sen suçlu değilsin!

Magda, ayakları üstünde zor durur, Laura'ya doğru yürür.

MAGDA: Affet beni, senden özür diliyorum, affet beni. Hayatımda ilk kez birinden bu kadar çok özür diliyorum, affet beni!

Magda ve Laura odanın ortasında buluşur ve sarılır.

LAURA: Hey, hey, hey.

MAGDA: Hey, hey, hey.

LAURA: Çok güzelsin, canımsın, sen hazinesin, altınsın, pırlantasın.

MAGDA: Tanrım, öylesine kötüyüm ki!

LAURA: Sen pırlantasın!

MAGDA: Tanrım, sadece seni seviyorum, anlıyor musun, tanrım, sadece seni.

LAURA: Ben de sadece seni seviyorum, tanrım.

MAGDA: Tanrım, ben de sadece seni seviyorum.

LAURA: Tanrım, ben de sadece seni seviyorum.

MAGDA: Tanrım, ben de sadece seni seviyorum.

LAURA: Sadece seni, tanrım

LAURA: Ben de sadece seni seviyorum, tanrım.

MAGDA: Ben de sadece seni seviyorum, tanrım.

LAURA: Sadece seni, tanrım.

MAGDA: Sadece seni, tanrım.

LAURA: Sadece seni, tanrım.

MAGDA: Sadece seni, tanrım.

LAURA: Ben de sadece seni seviyorum, tanrım.

MAGDA: Sadece seni, tanrım.

LAURA: Ben de sadece seni seviyorum, tanrım.

Magda ve Laura herhangi bir yöne doğru birkaç adım atar, dengelerini kaybeder ve odanın herhangi bir köşesine doğru savrulurlar, sonunda masanın üstüne düşerler, bütün yemek tabaklarını, içki şişelerini devirirler. Yuvarlanırlar, ikisi birden bağırır: "Yardım edin, tanrım, bize yardım edin! Yardım edin! İmdat!". Lourens koşarak odaya girer. O da aşırı sarhoştur. Lourens'in üstünde iş kıyafeti vardır ama tamamen ıslaktır, ellerinden su akar. Sanki üstündeki kostüm ile banyo yapmış gibi görünür. Lourens, çok fazla sendeler, odanın ortasına kadar koşarak ilerler ve durur. Üstünden sular akar.

LOURENS: Bunları kim kırdı? Ben şimdi buradaki her şeyi tamir ederim!

Magda ve Laura masanın önünde yerde yatar.

LAURA: Lourens, bize yardım et, ölüyoruz.

LOURENS: Ben sizi tamir etmeye hazırım. Hadi bana elinizi verin, sizi ayağa kaldırmaya hazırım.

MAGDA: Ölüyorum, Lourens, çok hastayım.

LOURENS: Şimdi seni tamir edeceğim, Magdalina.

LAURA: Laura, beni de tamir et, Lourens.

Lourens yerde yatan kadınlara yaklaşır, eğilir ve ikisine birden el uzatır. Laura ve Magda onun elini tutar. Lourens onları kendine doğru çeker. Magda ve Laura kalkmaya uğraşır, Lourens onları tüm gücüyle çekmeye çalışır, ama ıslak ellerinden kayıp gitmelerine engel olamaz ve Lourens sırtüstü koltuğun üstüne, koltuğun üstünden de yere düşer, koltuk da onun üstüne düşer.

Magda ve Laura da yere düşer. Bir sessizlik olur.

LOURENS: (yerde yatar). Âşık-san, hep yerde yuvarlanırsın, çünkü yer ayaklarının altından kayar gider.

LAURA: Ne güzel.

MAGDA: (yerde yatar). Lourens, bana âşık mısın?

LOURENS: Sen kimsin?

MAGDA: Karın Magda.

LOURENS: Şimdi seni bulurum, benim karım Magda.

Lourens yavaşça ayağa kalkar, Magda'nın yattığı yöne doğru birkaç adım atar. Bu arada Laura'da kalkmaya başlar, dizlerinin üstüne kalkmayı başarır.

MAGDA: Lourens! Benim prensim Lourens! Tanrım, Lourens, bugün senin karın oldum, Lourens, gel beni al. Zifaf odamıza gidelim, Lourens. Senin zifaf odan var mı, Lourens?

Lourens yavaş ve sinsice Magda'ya doğru gider, ama Laura yolunu keser. Lourens ve Laura birbirine bakar.

LOURENS: Evet, zifaf odam var, Magda.

MAGDA: Sen de var mısın?

LOURENS: Evet, her zaman varım.

LAURA: Neden beni terk ettin, Lourens?

LOURENS: Dinle, Laura, Bunu seninle konuştuk, neden tekrar ediyorsun?

LAURA: Bilmek istiyorum. Neden beni terk ettin, Lorens?

LOURENS: Bu konuyu konuşmuştuk, neden tekrar ediyorsun?

MAGDA: (yerde yatar). Ne konuşuyorsunuz, hım, ne konuşuyorsunuz bana da söyleyin?

LOURENS: Laura neden onu terk ettiğimi soruyor, ona ne cevap vereyim, Magda?

MAGDA: Nasıl yani? Onu anladığını, ama beni sevdiğini söyle. Biz bu konuyu onunla konuşmadık mı?

LOURENS: Yine soruyor.

MAGDA: O zaman ona bir daha söyle ve bana gel.

LOURENS: Laura, seninle geçirdiğim üç yıl çok güzeldi, ama ben senin de arkadaşın olan Magda'yı sevdiğimi anladım. Ve biz bugün evlendik. İçmemizin sebebi bu! Konuştuk sanıyordum?

LAURA: Öp beni, Lourens.

LOURENS: Yapamam, ben evliyim, benim karım işte orada yerde yatıyor.

LAURA: Bana veda öpücüğü ver, Lourens. Seni en yakın arkadaşşıma ben saldım, senden son bir veda busesi istiyorum.

LOURENS: Şey, ben, Magda'ya sormalıyım.

LOURA: Peki, hemen sor, Lourens.

LOURENS: Magda, öpebilir miyim?..

MAGDA: Ben her şeyi duydum, Lourens. Cevabım hayır.

LAURA: Peki, o zaman ben seni öperim, kimseden izin almama gerek yok.

Laura Lourens'a yaklaşır, tüm bedeniyle ona dokunur.

LAURA: Niçin ıslaksın, Lourens?

LOURENS: Çünkü duş aldım, Laura.

LAURA: Galiba, soyunmayı unuttun.

LOURENS: Galiba, ben her şeyi unuttum.

Laura Lourens'ı dudaklarından öper. Uzun uzun şehvetle öpüşürler. Magda ayağa kalkmaya çalışır, ikinci denemede kalkmayı başarır. Magda saat sarkacı gibi sallanır durur, Laura ve Lourens'ın öpüşmelerini izler. Sonra yavaş yavaş kanepeye yaklaşır, oturur.

MAGDA: Neden ıslaksın, Lourens? Çünkü suya girdim ve planlarım suya düştü. Niçin beni seçtin, Lourens? Çünkü sana ait olan her şeyi seviyorum canım. Aşk nedir, Lourens? Öyle bir haldeyken, ölümden korkmuyorum canım. Ölümden korkmuyorsun demek, Lourens? Hayır, ölümden korkmuyorum canım. Demek, yakında öleceksin Lourens? Hepimiz yakında öleceğiz, Magda. Seçim hakkımız yok demek ki? Kimsenin seçim hakkı yok. Demek ki, bu hayatın tüm kararları önceden verilmiş? Evet, Magda, bu hayatın tüm kararları önceden verildi. Evlenmemiz, birleşmemiz, bütün bu kararlar önceden verildi, demek, öyle mi? Eh, tabii, bu hayatın tüm kararları önceden verildi, Magda. En iyi arkadaşşımanın yanında seni görmek, demek ki, bunun da kararı önceden verildi, öyle mi?

Evet, evet, tabii, bütün her şey önceden belirlendi. Üçümüz içmeye karar verdik ve Laura'nın evine geldik, değil mi? Ve sen beni seçtin, o yalnız kaldı, tüm bu kararlar da önceden verildi mi? Kesinlikle doğru. Bu dünyanın tüm işleri ve tüm olaylar önceden belirlendi.

Lourens ve Laura öpüşmeyi keser. Lourens Laura'dan ayrılır ve Magda'ya gider. Laura yalnız kalır, hafifçe başını sallar ve öne eğer. Lourens koltuğa, Magda'nın yanına oturur.

MAGDA: Bu kararları kim alıyor? Kim arkamızdan ne iş çeviriyor?

LOURENS: Elbette, tanrı, başka kim olacak!

MAGDA: Tanrı'ya inanıyor musun, Lourens?

LOURENS: Galiba, evet, Magda.

MAGDA: Neden ıslaksın, Lourens?

LOURENS: Suyun üstünde yürüyordum, birden suya düştüm.

Lourens Magda'ya sarılır, Laura olduğu yerde durur, ağlar.

Sahne kararır.

III. Sahne

Gece. Karl ve Linda'nın evinde misafir vardır. Zengin insanlar oldukları evlerindeki mobilyadan belli olur. Kanepe, koltuk, kitaplık, içki ve sigara rafı vardır. Masada iki çift oturur. Giysilerine baktığımızda varlıklı insanlar oldukları bellidir. Gustav ve karısı Lora, Karl ve karısı Linda. Hepsi aşırı sarhoştur. Masanın üstünde yarım kalmış bir şişe martini, yarım kalmış pahalı bir şişe konyak, birkaç tane özel martini kadehi, birkaç tane konyak kadehi, birkaç su bardağı vardır.

GUSTAV: ... O zaman kedinin yargılanmasında yarar var.

KARL: Yine mi aynı şey, anlamıyorum, neden?

GUSTAV: Çünkü kedi suçlu.

KARL: Kedi suçlu mu?

GUSTAV: Evet, kedi suçlu.

KARL: Kedi neden suçlu olsun?

GUSTAV: Çünkü senin anneni öldürdü, canım benim.

KARL: Ne dedin ne dedin?

GUSTAV: Evet, aynen öyle dedim.

KARL: Bunu kabul edemem.

GUSTAV: Üstüme düşen görevi yerine getirmek zorundayım. Her şeyi açıklamaya mecburum, anneni kedi öldürdü Karl.

KARL: Öyle olamaz, Gustav.

GUSTAV: Nasıl olamaz Karl, anneni kedi öldürdü, işte o kadar.

KARL: Bunu kabul edemem.

GUSTAV: Öyle bir kabul edersin ki, Karl.

KARL: Hm? Ama kabul edemem.

GUSTAV: Neden, Karl?

KARL: Çünkü ne konuştuğunu bilmiyorsun. Söylediklerinin bir kelimesini bile anlamadım. Niçin kedi? Hangi kedi, Gustav?

GUSTAV: Nasıl hangi kedi, canım benim? Nasıl hangi kedi? Annenin kedisi, başka hangi kedi olabilir?

KARL: Orada dur bakalım, benim annemin öyle bir kedisi yoktu.

GUSTAV: Nasıl öyle bir kedisi yoktu?

KARL: Aynen öyle, öyle bir kedisi yoktu, aynen öyle canım benim.

GUSTAV: Bunu nasıl söylersin, Karl? Onun kedisi vardı.

KARL: Kedisi yoktu, Gustav.

GUSTAV: Ne demek kedisi yoktu? Kedisi vardı. Kendi gözlerimle gördüm. Altı ay önce annenin yanıdaydım, orada kediyi gördüm. Kedi oradaydı.

KARL: Peki, diyelim ki, onun kedisi vardı...

GUSTAV: Kedisi vardı.

KARL: Peki, tamam, tamam, kedisi vardı, peki bundan sana ne?

GUSTAV: Çüş!

KARL: Ne?

GUSTAV: Çüş!

KARL: Ne, çüş?

GUSTAV: Çüş Çüş. Çüş ki ne çüş. Ne kediydi ama! Anneni öldürdü.

KARL: Ama kedi nasıl olur da bir insanı öldürebilir, bana bunu açıklayabilir misin?

GUSTAV: Bunu sen mi soruyorsun?

KARL: Evet, ben soruyorum.

LORA: Ve ben!

KARL: O zaman işte size cevap veriyorum-alerjik astım-.

LİNDA: Bravo, Gustav. Aferin.

Linda alkışlar.

KARL: Nasıl saçmalık! Sen ne diyorsun, canım benim, hangi astım?

GUSTAV: Annen alerjik astımdan öldü. Kadın boğuldu, çünkü alerjik astımı vardı. Ne yüzünden?

LİNDA: Kedi yüzünden.

GUSTAV: İşte, karın her şeyi biliyor. Anneni kedi öldürdü, kedi suçlu.

KARL: Ne saçma! Bu saçmalıkları duymak istemiyorum!

LİNDA: Kabul edelim canım, kabul et, Gustav haklı.

KARL: Boş versene sen!

LİNDA: Ama niçin canım?

KARL: Niçin? Niçin? Çünkü elinde hiçbir kanıt yok, nedeni bu.

GUSTAV: Kimin elinde kanıt yok, benim mi kanıtım yok?

KARL: Evet, senin kanıtın yok.

GUSTAV: Kanıtım yok, öyle mi?

KARL: Evet, kanıtın yok.

GUSTAV: A öyle mi, o zaman bana söyler misin, arkadaşım, annen neden öldü, ha?

KARL: Annem ölmedi, kadın yaşıyor.

GUSTAV: Ne dedin ne dedin?

KARL: Ben sana ne diyorum. Annem ölmedi, yaşıyor.

GUSTAV: Sen oradan ne konuşuyorsun?

KARL: Ne duyuyorsan o. Benim annem ölmedi, yaşıyor.

GUSTAV: Kendine gel, Karl, ne diyorsun?

KARL: Sen kendine gel! Sen kendine gel, hayatta olan annemi gömdün, asıl sen kendine gel! Benim annem hayatta!

LİNDA: Karl!

KARL: Ne, Karl?

LİNDA: Yeter artık, Karl.

KARL: Annem yaşıyor, ama o annemin cenazesini kaldırmak istiyor, kediyle iş birliği yaparak annemi alerjik astımdan öldürmek istiyor. Benim annem hayatta! Daha birkaç dakika önce onunla telefonda konuştum.

LİNDA: Yeter artık, Karl!

KARL: Birkaç dakika önce onunla telefonda konuştum.

LİNDA: Böyle olması mümkün değil, Karl.

KARL: Konuşmak mümkün değil mi? Konuşmak mümkün değil mi? Peki acaba neden?

LİNDA: Nedenini sen çok iyi biliyorsun canım.

KARL: Sana bir kez daha tekrar edeceğim, benim annem yaşıyor, çeneni kapayacaksın, anladın mı?

GUSTAV: Dinle, Gustav, dostum...

KARL: O çeneni kapayacaksın, anladın mı? Kapa çeneni, anladın mı? Ve bir daha annem hakkında konuşma, anladın mı? Beni anladın mı? Anladın mı beni? Anladın mı?

Karl aniden masanın bir ucundan tutar ve masayı devirir, masanın üstünde ne varsa, yere dökülür. Kadeh ve şişelerdeki tüm içkiler elbiselerine kostümlere dökülür. Kadınlar şaşkınlıktan çığlık atar. Masanın üstünde ne var ne yok yere düşer, Karl güçlü bir şekilde bir yöne savrulur. Hepsi ayağa kalkar ama ayakta zor dururlar ve masanın arkasından onlar da yere devrilir.

LİNDA: Neden böyle yaptın, Karl?

KARL: Annem yaşıyor.

LİNDA: Dinle, hayatım, Gustav ve Lora bizim dostumuz, neden onları incitmek istiyorsun, gerek yok, Karl?

KARL: Annem yaşıyor.

GUSTAV: Dinle, dostum, hadi senle iki eski yakın arkadaş gibi konuşalım.

KARL: Ağzımızdan çıkan her kelimenin hesabını vermeliyiz.

GUSTAV: Sadece kendine dostum...

KARL: Ağzımızdan çıkan her kelimenin arkasında durmalıyız. Tanrı ağzımızdan çıkan her kelimenin hesabını bizden sorar.

GUSTAV: Dinle, Karl...

KARL: Hayır, asıl sen dinle, dostum. Hayır, asıl sen beni dinle, dostum. Ağzımızdan çıkan her kelimenin hesabını tanrı bizden sorar. Her kelimenin!

Linda, Lora, Gustav ve Karl karşı karşıya durur, sonra her biri bir tarafa savrulur. Sanki çok eski bir dansı yapıyor gibi görünürler.

GUSTAV: Sana bir şey açıklamama izin ver, dostum.

KARL: Şimdi ağzından çıkan her kelimenin hesabını tanrı senden soracak.

GUSTAV: Sorumlusu benim.

LİNDA: Kimse kimseden bir şey sormayacak, Karl, sakin ol.

KARL: Tanrı ağzımızdan çıkan her kelimeyi bizden soracak.

LİNDA: Kimse kimseden bir şey sormayacak, tüm bu saçmalıkları bırak, Karl. Akşamımızı kendinle aptalca inatlaşarak mahvetme.

KARL: Tanrı her kelimen için senden hesap soracak, ağzından çıkan her kelime için.

GUSTAV: Sana bir şey açıklamama izin ver, Karl.

KARL: Benim annem hayatta.

LİNDA: Yüce tanrım, Karl, tekrar etmeyi kes artık.

LORA: Herkes yapabilir, sen de yapabilirsin, Karl. Burada zor olan bir şey yok, herkes bunu yapabilir. Ben de şimdi sürekli tekrarlamaya başlayabilirim, babam üç yıl önce öldü, o yaşıyor. Veya erkek kardeşim, bir yıl önce öldürüldü, o yaşıyor

KARL: Sen ne istiyorsan onu tekrar edebilirsin, ama benim annem yaşıyor. İşte yine söylemek istiyorum, hiç kimse beni bundan vazgeçiremez!

LORA: Benim erkek kardeşim de yaşıyor, Karl.

KARL: Peki, ne oldu?

LORA: Bir yıl önce Araplar onu öldürdü, evinin hemen yanında onu bıçakladılar. İşsiz Araplar onu soydu, sonra öldürdü. Ne mi oldu, ben de şimdi sonsuza kadar tekrar etsem, o hayata döner mi?

KARL: Sen ne kadar tekrar etmek istiyorsan o kadar tekrar edebilirsin. Ama benim annem yaşıyor, söylemek istediğim sadece bu, bitti!

LORA: Benim erkek kardeşim de yaşıyor, peki ne olacak şimdi?

KARL: Ne olacak şimdi, annem yaşıyor, o kadar.

LORA: Kardeşim de yaşıyor, herkes gibi hayatta, peki ne olacak şimdi?

KARL: Of, hiçbir şey! Annem yaşıyor, o kadar.

LORA: Kardeşim yaşıyor, ne olacak şimdi?

KARL: Ne olacak şimdi? Annem yaşıyor, ne olacak şimdi?

LORA: Kardeşim yaşıyor, ne olacak şimdi?

KARL: Annem yaşıyor, ne olacak şimdi?

LORA: Kardeşim yaşıyor, ne olacak şimdi? Ah, şimdi benim çok acele tuvalete gitmem lazım. Linda, sen beni götüremez misin, yalnız gidemiyorum, bana yardım et.

LİNDA: Ah, tabii, tabii. Hadi gidelim, sana yardım edeceğim, ben de sana mektup yazmak istiyordum, hemen gidelim.

LORA: Kusmak istiyorum.

LİNDA: Ben de kusmak istiyorum, çabuk gidelim.

Linda Lora'nın elini tutar ve sallana sallana diğer odaya giderler. Karl arkalarından bağırır.

KARL: Ağzınızdan çıkacak her kelimenin hesabını tanrı sizden soracak.

GUSTAV: Şimdi sana her şeyi açıklayacağım, dostum. Ben açıklayacağım, sen de her şeyi iyice anlayacaksın. Bütün mesele, sen ve tanrı, ikinizde aynısınız, Karl, senin söylemek istediğin de bu. Sen ve tanrı aynı özsünüz, Karl. Sana şimdi söylediklerimi iyice duymanı istiyorum. Sen ve tanrı aynı özsünüz, Karl. Sen tanrısın, Karl. Beni anlıyor musun, dostum?

Karl şaşkın bakışlarla Gustav'a bakar.

KARL: Galiba, seni anlıyorum, dostum.

GUSTAV: Şimdi beni iyice anladın mı, dostum?

KARL: Galiba, şimdi seni iyice anladım, dostum.

GUSTAV: Sen ve tanrı birsin, Karl, şimdi beni iyice anladın mı, canım benim?

KARL: Galiba, şimdi seni anlıyorum, dostum.

GUSTAV: Sen ve tanrı birsin, işte anlaman gereken bu arkadaşım. Sadece bu, canım benim, sen tanrısın, sadece bunu anlarsan, bütün her şey yerli yerine oturur.

KARL: Galiba, şimdi seni anlıyorum, dostum. Dizlerinin üstüne çök. Benim önümde diz çök ve elimi öp, Gustav.

Gustav bağırır.

GUSTAV: Hayır! Anlamıyorsun, Karl. Sen kendi sonsuzluğundan hiçbir şey anlamıyorsun, dostum. Aslında ben de tanrırım, dostum. Evet, evet, evet! Aslında ben de tanrırım, dostum! Evet, evet, evet, anlıyorsun. Aslında ben de yüce bir tanrırım, dostum, anlıyor musun?

KARL: Galiba, şimdi seni anlıyorum, dostum. Sen yüce tanrısın, dostum.

GUSTAV: Ben yüce tanrırım, dostum. Ve sen de tanrısın, Karl. Şimdi anlıyor musun, anlıyor musun, canım benim?

KARL: Galiba, şimdi seni anlıyorum, canım benim.

GUSTAV: Gel o zaman sana sarılayım, canım benim.

KARL: Sarıl bana, dostum.

Gustav ve Karl birbirlerine sarılır. Dengelerini sağlayabilmek için kucaklaşmış gibi dururlar. Öylece bir o yana bir bu yana sallanır dururlar.

GUSTAV: Sen tanrısın, ben de tanrırım, anlıyor musun, dostum?

KARL: Biz yeryüzünde iki tanrıyız.

GUSTAV: Hayır, Karl, biz yeryüzünün tek tanrısıyız. İki değil, tek.

KARL: Ama şimdi biz iki kişi değil miyiz, Gustav?

GUSTAV: Biz iki kişiyiz, ama tanrı tek. Sen tanrısın, ben de tanrırım, iki kişiyiz, ama tanrı tek, anlıyor musun?

KARL: Şimdi hangimiz tanrıyız öyleyse?

GUSTAV: Şimdi sana her şeyi açıklayacağım. Biz tanrının bedeniyiz, anlıyor musun? Sen ve ben, tanrının bedeniyiz. Tüm insanlar, evrende yaşayan tüm insanlar, biz hepimiz, tanrının bedeniyiz, anlıyor musun? Anlıyor musun, Karl?

KARL: Tamamen değil, dostum.

GUSTAV: Sen tanrının bedenisin, bunu anladın mı?

KARL: Hayır.

GUSTAV: Her şey çok basit, Karl, peki nesini anlamadın? Tanrı-sonsuzluktur, başlangıcı ve sonu yoktur, ama bir şekli ve bir bedeni vardır. Ve bu beden biziz. Ben, Linda, Lora, geriye kalan tüm insanlar ve elbette sen, Karl. Sen tanrının bedenisin, Karl.

KARL: Gerek yok, öyle konuşma, ben yapamam.

GUSTAV: Ne yapamazsın, Karl?

KARL: Ben tanrının bedeni olamam, ben çok kötüyüm.

GUSTAV: Yapma, Karl, hepimiz tanrının bedeniyiz, iyiler ve kötüler.

KARL: Sadece ben değilim, Gustav.

GUSTAV: Ama neden?

KARL: Çünkü kötüyüm.

GUSTAV: Biz hepimiz tanrının bedenini oluşturuyoruz, anlıyor musun, hepimiz. Kötü ol ya da olma, dostum.

KARL: Ben kötüyüm.

GUSTAV: Sen kötü değilsin, Karl.

KARL: Kötüyüm.

GUSTAV: Kötü değilsin.

KARL: Kötüyüm.

GUSTAV: Kötü değilsin.

KARL: Ben senin karınla yattım, Gustav.

GUSTAV: Ne?

KARL: Birkaç yıl önce senin karınla yattım, Gustav.

GUSTAV: Sen neler söylüyorsun böyle, Karl?

KARL: Doğru, dostum, bunu yaptım. Çok ama çok utanıyorum. Gözlerinin içine bakmak benim için çok ağır bir yük, ben yıllardır her anımda bunu yaşıyorum. Uzun zamandır bunu sana söylemek istiyordum, ama yapamadım. Ben kötüyüm, Gustav. Çok, çok kötüyüm. Ben tanrının bedeni olamam, sanırım insan bedeni olmaya bile layık değilim, ancak hayvan bedeni olabilirim. Ben kendimden bıktım, artık kendimden bıktım, usandım, Gustav. İşte böyle bir bedenim, işte böyle bir beden, dostum.

Sessizlik. Lora ve Linda girer. Lora Gustav'a yaklaşır ve Linda da Karl'a. İki kadın kendi kocalarının elini tutar.

LORA: Galiba, artık eve gitmeliyiz, canım. Bugün çok fazla yoruldu.

LİNDA: Evet-evet, sanırım bizim de uyku vaktimiz geldi.

GUSTAV: Bir dakika, sevgili hanımlar, Karl'a bir şey açıklamalıyım, onun iyice anlamasını istiyorum. Biz burada onunla henüz anlaşamadık. Anlıyor musun, sevgili Karl, aslında, senin nasıl bir insan olduğunun önemi yok, Karl, kötü ya da iyi. Bir anlama sahip olmaman önemli değil, çünkü yine de yüce tanrıya aitsin. Ne olursan ol, Karl, sen yine de yüce tanrının bedenini oluşturuyorsun, ne

olursan ol. Anlıyor musun, Karl? Ne olursan ol, tanrının bedenisin, anlıyor musun? Beni anlıyor musun, Karl?

KARL: Galiba, seni anlamaya başladım, Gustav.

GUSTAV: Ve benim karım Lora, nasıl bir insan olursa olsun ve senin karın Linda, biz hepimiz yüce tanrının bedenini oluşturuyoruz. Sen, karın, Lora ve ben, hepimiz tanrının bedeniyiz, beni anlıyor musun, Karl?

KARL: Galiba, seni anlıyorum, dostum.

LORA: Ben seni anlamıyorum. Nedir şimdi bu tuhaf felsefecilik, nedir bu böyle Gustav?

GUSTAV: Sen yüce tanrısın, Lora, sen tanrının bedenisin, anlıyor musun? Sen yüce tanrısın, Lora. Ve Linda da yüce tanrı ve ben de yüce tanrıyım ve bizim çok çok kötü olan Karl'ımız bile, o bile yüce tanrı. Biz hepimiz yüce tanrıyız. Senin erkek kardeşini bıçaklayan, öldüren Arap'lar bile, Lora, onlar bile yüce tanrıya ait. İşte sana felsefe Lora, canım benim.

LORA: Kardeşimin katillerini tanrı diye adlandırıp, küstahlık etme, Gustav.

GUSTAV: Biz hepimiz tanrıyız, Lora, bu dünyada bizi öldürenler de öyle, herkes, o da-o da, o da herkes...

LORA: Bütün gün, içkinin dozunu iyice kaçırdıktan sonra yani; özellikle gecenin üçünde çok etkileyici bir konuşma oldu. Bunun üstüne, bu akşamı hemen bitirip eve gitmemiz gerektiğini düşünüyorum, canım benim. Eve gidelim, yatağımız orada bizi bekliyor, gidelim yorgunluğumuzu oraya bırakalım, tanrının sarhoş vücutları.

LİNDA: Güzel söyledin.

KARL: Çok.

GUSTAV: Biz, galiba, gerçekten gitmeliyiz, canlarım benim, Linda ve Karl.

LORA: Gustav her zamanki gibi şoföre bugün de izin verdi ve biz yine yürüyerek gideceğiz.

LİNDA: Karl'ın şoförü sizi bırakır döner, haksız mıyım, Karl?

KARL: Benim şoförüm de izinli, canım, biz de yürüyerek gidip gelmek zorundayız.

GUSTAV: Şahsen ben buna fena sevindim, çünkü böyle kötü bir haldeyken uyku tutmuyor.

LORA: Ne iyisin, canım.

GUSTAV: Sen de öyle canım benim.

LORA: Karl, Linda, siz de iyisiniz.

GUSTAV: Bugün harika bir akşam oldu. Hadi gelin size sarılarak veda edeyim!

Gustav Karl ve Linda'ya sarılır. Lora, Karl ve Linda'yı öpmek için sıraya girer.

GUSTAV: İyi geceler, Karl! İyi geceler, Linda! Güzellikler sizinle olsun, hoşçakalın.

KARL: Güle güle, Gustav. Güle güle, Lora.

LİNDA: Güle güle, Gustav, Görüşürüz, Lora.

LORA: İyi geceler, görüşürüz.

Gustav ve Lora çıkar. Karl yorgun düşmüştür, masaya yaklaşır ve sandalyeye oturur. Linda onun yanına oturur.

LİNDA: Ben hayatımda hiçbir zaman böyle içmedim, bu nasıl oldu, Karl?

KARL: Dürüst olmak gerekirse, ben en son üniversite balosunda bu kadar çok içtim.

LİNDA: Annenin ölüm yıldönümünde bu kadar çok içmemiz tuhaf değil mi, genellikle alkole tahammül edemezdi. Bu nasıl böyle oldu? Ve şu budala kedi konuşması, güya anneni kedi öldürmüş, umarım, Gustav'a çok fazla öfkelenmemişsindir, Karl?

KARL: Sen ne diyorsun, Linda?

LİNDA: Gustav'ın öne sürdüğü şu aptalca konuşmayı diyorum, sanki anneni kedi öldürmüş gibi...

KARL: Kimse benim annemi öldürmedi, Linda, o yaşıyor.

LİNDA: Karl!

KARL: Annem yaşıyor, Linda.

LİNDA: Karl, sen ne dediğini biliyor musun?

KARL: Benim annem yaşıyor, sana söylüyorum hayatım, işte o kadar!

LİNDA: Ah, Tanrım, Karl!

Karl ayağa kalkar ve çıkıp gider.

LİNDA: Nereye gidiyorsun, Karl?

KARL: Yürümeye ihtiyacım var.

LİNDA: Bekle, ben de seninle geliyorum, Karl.

Evden çıkarlar, Linda onun arkasından çıkar.

Sahne kararır.

IV. Sahne

Gece. Restoran mutfağı. Restoran uzun zamandır kapalıdır, ama mutfağın ortasında yıkanmış tencere, tava, büyük-küçük bıçaklar ve diğer mutfak eşyaları vardır, beş kişiden oluşan bir ekip orada toplanmıştır. Dört erkek: Maks, Rudolf, Gabriel ve Matias. Ve onların arasında küçük bir kız, adı Roza. Hepsi aşırı sarhoştur.

Roza hikâyenin geçtiğı masada oturur, elinde bir kadeh şampanya, onun hemen yanında yine elinde bir kadeh şampanya ile Rudolf oturur. Öyle güçlü yaylanır ki, bu yüzden bir eliyle de temiz tencerelerin asılı olduğı, ince parlak bir boruya tutunur.

Maks ve Gabriel bulaşık tezgâhının yanındaki masada oturur. Gabriel sağ elinde, bir şişe açılmış şampanya tutar hem kendine hem de Maks'a şampanya doldurur. Şampanya kadehin kenarından dökülür ve kostüme akar.

Matias, salına salına büyük bir buzdolabına yaklaşır, buzdolabının kapağını açar ve uzun uzun öyle içine bakar.

ROZA: Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç.

RUDOLF: Çok komik, çok komik, bunu nasıl söyledin, kime söyledin?

ROZA: "Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç!" Bir filmde filmin kahramanı söyledi, hangi filmde adını hatırlamıyorum, hâlbuki bugün izledim.

RUDOLF: Bir kere daha tekrar etsene, bir kere daha tekrar etsene, hadi ya bir kere daha tekrarlasana!

ROZA: Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç.

RUDOLF: Çok komik, Maks, kızın ne söylediğini duyuyor musun, bu çok komik? Ne olur bir kere daha tekrar et, Maks için, adam yarın evlenecek, bir günlük de olsa son kez yüzü gülsün.

ROZA: Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç.

RUDOLF: Bu çok komik, çok komik, ne dediğini duyuyor musun, Maks? Bu senin geçirdiğin en son geyik gecesi, gülmelisin, yarın artık gülemeyeceksin. Duyuyor musun?

MAKS: Her şeyi duyuyorum.

GABRİEL: Ben de her şeyi duyuyorum.

RUDOLF: Bu çok komik, değil mi? İzlemek istiyorum, hangi filmde bu replik?

ROZA: Bugün öğlede sinema festivalinde izledim, ama hatırlamıyorum, filmin adı neydi ya, bir İran filmi, ama hatırlamıyorum, İranlı yönetmenin adı neydi, onu da hatırlamıyorum, aslında filmde hiçbir şey hatırlamıyorum, sadece bu kısmı hatırlıyorum.

RUDOLF: Eh, bir kere daha söyle, söyle, hadi, şimdi burada bir kere daha gülelim...

ROZA: Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç.

Rudolf zorla güler, ama hiçbir işe yaramaz, gülüşünü göstermeye başlar, işte o zaman korkutucu diyebileceğimiz göstermelik bir gülüş ortaya çıkar.

RUDOLF: Ah tanrım, ne komik! Ha, ha, ha... Dinle, Maks, nasıl komik! Ha-ha-ha!

Matias açık buzdolabının içine bakar.

MATIAS: Ben burada hiçbir yerde et görmüyorum, Marks, neden?

MAKS: Çünkü.

MATIAS: Çünkü ne?

MAKS: Çünkü şey.

MATIAS: Şey ne? Burada hiçbir yerde et görmüyorum, diyorum, hiçbir yerde?

MATIAS: Çünkü burası vejetaryen restoran.

MATIAS: Ya? Peki, bu ne demek?

MAKS: Yani, burada yok, burada et olamaz demek. Çünkü burası vejetaryen restoran!

MATIAS: İşte bu ilginç, neden bu restoran vejetaryen?

MAKS: Çünkü... Biz aile restoranı işletiyoruz.

MATIAS: Bütün açıklaman bu mu?

MAKS: Bütün açıklama bu.

MATIAS: Ne açıklaması? Bu açıklamada bir şey yok ki. Et nerede, Maks?

MAKS: Yani bu şöyle bir açıklama demek, benim ailem vejetaryen ve onlar bir vejetaryen restoran açtılar... Bir vejetaryen restoranında et bulunmaz. İşte açıklama bu.

MATİAS: Böyle bir restorana kimin ihtiyacı var, hiçbir yerde bir parça et yok mu?

MAKS: Ona et yemeyenlerin ihtiyacı var ve-je-ter-yan-ların.

MATİAS: Öyle mi! Et yemeyenlere kimin ihtiyacı var?

GABRİEL: Yüce tanrım, Matias. Et yemeyenlere yüce tanrının ihtiyacı var. Tanrı vejetaryenleri sever ve etoburları cehenneme gönderir.

ROZA: Bu doğru değil.

GABRİEL: Doğru.

ROZA: Doğru değil.

RUDOLF: Neyin doğru neyin yanlış olduğunu, sen nereden bileceksin, nesin sen, fahişe değil misin?

ROZA: Belki fahişeyim, ama neyin doğru neyin yanlış olduğunu biliyorum.

RODOLF: Nereden biliyorsun?

ROZA: Hayattan.

RUDOLF: Hangi hayattan? Fahişe hayatından mı?

ROZA: Ben sinemaya gidip film izliyorum.

RUDOLF: Ha, o zaman anlarım!

Matias kapısı açık buzdolabının önünde öylece durur, içinde ne var ne yok inceler.

MAKS: Neden kendinize bir fahişe sipariş ettiniz?

MATİAS: Yemek için.

MAKS: Ben size ne söyledim, kimseyi buraya getirmeyin dedim, özellikle de fahişeleri, burası bir restoran, aile restoranı!

RUDOLF: Bu senin son bekârlık gecen, Maks. Artık bekârlığa veda ediyorsun, hangi bekârlığa veda partisi fahişesiz oldu?

MAKS: Sizden kendim için fahişe getirmenizi istemedim, özellikle de aile restoranımın içine.

GABRİEL: Dur biraz, Maks, aşk her yerde yapılır, özellikle de bir vejetaryen restoranının içinde.

MATİAS: Bana et lazım, bu fahişeyi şu tavanın içinde kızartıp yemeği öneriyorum.

Matias buzdolabını kapatır, büyük bir mutfak tavasının asılı olduğu duvara doğru gider. Matias duvardaki tavayı zor da olsa alır.

RUDOLF: Korkma, benim korumam altındasın, seni incitmeyeceğim.

ROZA: Kimse bizi aşk yapmaktan koruyamaz, güzel Gülbahar.

RUDOLF: Ne, Ne?

ROZA: Bugün izlediğim filmde başka bir replik. Tesadüfen zihnimin yüzeyine çıktı.

MAKS: Burası bir aile restoranı, yol verin gitsin artık, niçin bir fahişeyi buraya getirdiniz?

GABRİEL: Aşk yapmak için, Maks.

MATİAS: Yemek için.

Matias duvardan tavayı alır, ama tava onun tahmin ettiğinden daha ağırdır, tava olduğu gibi üstüne düşer, bir ileri bir geri birkaç adım atar ve sırtüstü yere düşer.

MATİAS: Ah, senin de... Senin ananın da...

MAKS: Yaşıyor musun, Matias?

MATİAS: (yerde yatar). Senin vejetaryen restoranın yerin dibine batsın!

MAKS: Benim ailem hakkında ne cüretle böyle konuşursun!

GABRİEL: O senin ailen hakkında bir şey söylemedi, restoran için söyledi.

MAKS: Aynı şey, aynı.

Matias eliyle tavayı tutarak, ayağa kalkar.

MATİAS: Bütün vejetaryenler gizli birer faşisttir. Sadece sapkınlık peşindeler, normal bir insan et yemekten vazgeçmez.

Maks Matias'a doğru gider.

MAKS: Benim ailem sapkın değil.

MATİAS: O zaman neden et yemiyorlar?

MAKS: Çünkü onlar vejetaryen.

MATİAS: Aynı şey.

MAKS: Hadi canım, sen de!

Maks salınarak Matias'ın yüzüne vurmak ister, ama tava onu başarıyla korur, yani Maks tüm gücüyle tavaya vurmuştur. Maks acıdan kıvrılırken, elini sallar, kıvranarak yere düşer. Gabriel bağırarak Matias'ın üstüne atlar.

GABRIEL: Aaaaaaaaaa!

Gabriel bir tekme atarak Matias'ı yere serer, büyük bir gürültüyle yere uçarlar ve birlikte uzun bir süre mutfağın bir köşesinde yerde yatarlar, masaya yakın kap kaçak ne varsa tekmeyle birlikte yere iner, çatal bıçak takımlarının hepsi. Gabriel ve Matias gıda paketleriyle dolu masanın üstüne düşer, tüm kutular ve paketler ters döner ve masadan kayarak tıpkı onlar gibi yere düşer. İkisi birden önce bağırır ve sonra usul usul susarlar.

Sessizlik arşa değer, sessizliğin içinde sadece Mark'ın inleme sesi duyulur.

RUDOLF: Senin adın ne, Roza mı?

ROZA: Roza.

RUDOLF: Peki gerçek adın ne, fahişelik yapmadan önce, o zaman adın neydi?

ROZA: Her zaman adım Roza'ydı.

RUDOLF: Fahişelik yapmaya başlamadan önce bile, aynı şimdiki gibi adın Roza'mıydı?

ROZA: Her zaman Roza'ydı.

RUDOLF: Tuhaf.

ROZA: Aştan bizi kimse koruyamaz, güzel Gülbahar.

Maks sendeleyerek yerden kalkar, su şişelerinin ve içeceklerin olduğu masaya gider.

Maks su dolu bir şişe alır ve uzun uzun, şişenin tamamı bitene kadar içer. Gabriel ve Matias da kendine gelir, ayağa kalkabilmeleri için birbirlerine yardım ederler. Yavaşça tırmanarak, güçlükle salına salına, Maks'ın durduğu masaya doğru yürürler. Maks'a yaklaşırlar, Maks bir şişe suyu Matias'a uzatır, Matias içer. Hepsini bitirir. Matias şişeyi herhangi bir yöne doğru savurur ve Maks'a iyice sokulur. Sarılırlar. Gabriel de başka bir şişeden suyunu içer.

RUDOLF: Ne kadar ücret alıyorsun, Roza?

ROZA: Kişi başı bir saatine elli Euro alıyorum, artık ücretimi biliyorsunuz. Bu arada, üç saattir buradayız, birazdan eve gideceğim.

RUDOLF: Peki, neden böyle ucuza çalışıyorsun, Roza?

ROZA: Bana daha fazlasını ödemek istiyorsan, buyur öde, asla karşı çıkmam.

RUDOLF: Peki, neden böyle ucuza çalışıyorsun, Roza? Bu kadar ucuza? Neden?

ROZA: Ařktan bizi kimse koruyamaz, güzel Gülbahar.

RUDOLF: Benim sorum: Neden bu kadar ucuza çalışıyorsun, Roza?

ROZA: Kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız, sayın yargıç.

RUDOLF: Yarın mutlaka gidip bu filmi izleyeceğim ulan, film festivali henüz bitmedi. Sinemaya gider misin, Gabriel?

GABRİEL: Ben zaten sinemadayım.

Maks ve Matias birbirinden ayrılır. Maks masaya Matias'ın yanına oturur. Gabriel, Roza ve Rudolf'un yanına gelir.

GABRİEL: Bir annenin oğluna karşı sevgisi neyse, alkole duyulan sevgi de aynı sevgidir. Bir keşişin Tanrı sevgisi de aynıdır. Sevginin özü aynıdır. Komşunu sevmek ve haşhaşlı çörek sevmek aynı sevginin özüdür. Tatlı sevmek ve Tanrıyı sevmek aynı sevgidir. Izgara et sevmek, Mesih'in sevgisi gibi aynı sevginin özüdür. Önemli olan sevmek!

ROZA: Kesinlikle aynen sizin gibi düşünüyorum.

GABRİEL: Böyle düşünen ben değilim; benim kardeşim. Kardeşim bir rahip, hikâye anlatır, ben de her zaman sevgi hakkında anlattığı bütün hikâyeleri dinlerim. Sevgi senin içinde, onun da içinde sevgi var, Maks ve Matias'ın da içinde sevgi var. Kardeşim böyle söylüyor, o Katolik bir rahip ve böyle söylüyor.

ROZA: Tanrı'ya inanıyorum.

GABRİEL: Tanrı sevgisi var, fil sevgisi var, pasta sevgisi var, fare sevgisi var, Bin Ladin sevgisi var, fahişe sevgisi var. Her bir şeyin sevgisi var. Kardeşim öyle diyor.

RUDOLF: Eh, tamamen saçmalamaya başladın, Gabriel, kardeşin bunları söylemiş olamaz, hiçbir rahip böyle saçma sapan konuşmaz. Rahipleri tanırım, onlar asla böyle konuşmaz, yok "fillerin sevgisi var" -mış da -mış-mış da mış-mış. Böyle konuşan bir rahip olamaz.

GABRİEL: Ama benim kardeşim böyle konuşuyor.

RUDOLF: Tuhaf. Burada bizim önümüzde kendini göstermek için, özellikle de şu anda her şeyi kafanda yarattığını düşünüyorum. Kardeşinin böyle anlamsız konuştuğunu sanmam.

GABRİEL: Ya şimdi onu arar, bunu ona sorarsak?

RUDOLF: Yeter artık, gecenin bir yarısı oldu ve biz bu saatte kimseyi aramayacağız.

GABRİEL: Kardeşim Katolik rahip -sevgi her şeyde vardır, diyor, kesinlikle her şeyde. Tencere sevgisi var, bıçak, güvercin, pislik, viski, kustumuk, Mesih, melek, sakız, para, sarhoş fahişe, kirli çorap koklama, hepsi için sevgi var. Katolik rahip kardeşim böyle söylüyor.

MATİAS: Genç erkeklerin aklını çelen kişileri gazeteler yazıyor ya, o da onlardan biri mi yoksa?

GABRİEL: Ne dedin sen, erkek kardeşime hakaret etmene izin vereceğimi mi sandın?

Gabriel tehditkâr bakışlarla Mathias'ın üstüne yürür, Maks aralarına girer.

MAKS: Sakin, sakin. Gabriel'in erkek kardeşi yok, şaka yapıyor.

MATİAS: Erkek kardeşinin olmadığını biliyorum, ben de şaka yapıyorum.

Matias ve Gabriel ayrı yönle uzaklaşır.

GABRİEL: Kardeşim diyor ki, tanrı kalbimize fısıldıyor, bizim onu duymamız gerekir. Her birimizin Tanrının fısıltısını yüreğinde duymaya ihtiyacı var. Kardeşim öyle söylüyor...

MATİAS: Senin kardeşin yok, kapa çeneni.

GABRİEL: Tanrının yüreğine fısıldadığını duymalısın, kardeşim bunu sana söylememi rica etti.

MATİAS: Budala!

ROZA: Ben onun ne söylemeye çalıştığını biliyorum, o budala değil. Kalbimde tanrının fısıltısını duyuyorum. Her zaman değil, ama bazen onu duyuyorum.

RUDOLF: Bunu söylemek sana düşmez, Roza, sen sadece bir fahişesin.

ROZA: Ama duyuyorum. Dürüstçe söylüyorum, bazen tanrının yüreğime fısıldadığını duyuyorum.

RUDOLF: Neden fahişeler hep böyle dinci?

GABRİEL: Katolik rahip kardeşim diyor ki, herkes hayatında bir kez olsun, tanrının yüreğine fısıldadığını duyar, ama çok az kişi bunu itiraf edebilir.

MATİAS: Senin erkek kardeşin yok, başka şeyin peşindesin.

GABRİEL: Hepimiz tanrının yüreğimize fısıldadığını duyarız, ama bunu sadece gizleriz, kendimizden bile gizleriz.

ROZA: İşte bu doğru, doğru, senin kardeşin kesinlikle doğru söylüyor.

MATİAS: Ah, hayır, onun erkek kardeşi yok, bu konuşma nereye varacak?

MAKS: Şuraya... Nişanlım bu fısıltıyı duyduğunu söylüyor, ailem de bana sık sık tanrının yüreklerine fısıldadığını söylüyor.

MATİAS: Eh, tabi, onlar vejetaryen, yoksa başka türlü duyamazlardı.

MAKS: Ama ben ve nişanlım vejetaryen değiliz, yine de duyuyoruz, et yiyor olsak bile duyuyoruz.

MATİAS: Siz ne duyuyorsunuz, Maks?

MAKS: Tanrının yüreğimize fısıldadığını.

GABRİEL: Hepimiz tanrının yüreğimize fısıldadığını duyuyoruz, sadece bunu kendimize itiraf edemiyoruz.

MAKS: Ben şimdi itiraf ettim. Bazen tanrının yüreğime fısıldadığını duyuyorum, tanrıya inanmıyor olsam bile, vejetaryen olmasam bile duyuyorum.

RUDOLF: Eh, mademki konumuz bu, ben tanrıya inanmıyorum. Gabriel, senin kardeşini rencide etmek istemem ama özellikle de Katolik rahiplere inanmıyorum.

MATİAS: Onun kardeşi yok.

RUDOLF: Kardeşi olmadığını biliyorum, ama ne yazık ki, bu iş onu aştı, ben tanrıya inanmıyor olsam bile yine onun fısıltısını bazen yüreğimde duyuyorum.

ROZA: Hıhım ha. Şüphesiz bazen öyle olur. Kardeşin haklı.

RUDOLF: Evet-evet, kardeşin haklı!

MATİAS: Onun kardeşi yok, benimle alay mı ediyorsunuz, onun nasıl kardeşi olabilir? Ne konuştuğunuzu biliyor musunuz?

MAKS: Dinle, Matias. Hepimiz burada yakın arkadaşız, hadi dürüst konuşalım. Hepimiz bazen tanrının yüreğimize fısıldadığını duyuyor olsak bile yine de yani; senin söylediklerimizi anlamıyormuş gibi görünmene gerek yok, itiraf et, onu duyuyor musun?

MATİAS: Ben yetişkin bir insanım.

GABRİEL: Bütün mesele bu, moruk. Benim kardeşim, Katolik rahip, diyor ki, büyümenin ilk işareti şu: İnsan tanrının yüreğine fısıldadığını duymaya başlar. Çocuk onu duymaz. Çünkü henüz kendini dinlemeyi bilmez, onlar böyle mutlu. Her geçen yıl dünyamız kuşatılıyor, bu yüzden, mutluluğu artık bulamıyoruz, hepimiz gözlerimizi kapayalım iç sesimizi dinleyelim, o orada içimizde, işte o zaman Tanrının yüreğimize fısıldadığını duyacağız.

ROZA: Sabahları işten eve gelince, tanrının yüreğime fısıldadığını çok sık duyarım.

RUDOLF: Sen başka bir yerde daha mı çalışıyorsun?

ROZA: Hayır. Sadece bu işi yapıyorum. Ama öyle yoruluyorum ki, eve gelince nerdeyse gücüm bitmiş oluyor, öyle olduğum gibi yatağa düşüyorum. İşte o zaman tanrının yüreğime fısıldadığını duyarım.

MAKS: Gabriel, kardeşin cesur bir adam ve şunu söylüyor: neyi yüksek sesle söylemeye korkuyorsan, o içini doldurur ve seni adınla çağırmaya başlar. Hepimiz, tanrının yüreğimize fısıldadığını duyduk, ama bunu itiraf etmeye utanıyoruz. Eminim, Matias da onu duyuyor. Evet, Matias, hadi, yap şunu, söyle, benim haklı olduğumu söyle.

MATİAS: Fakat bu çok aptalca.

GABRİEL: Korkma, kimseye bir şey anlatmayacağız.

RUDOLF: Kimse tanrının yüreğine fısıldadığını, senin hayatında yaptığı işleri bilmeyecek, herkes her şeyi duysa bile.

MATİAS: Hı-hı, siz tam sarhoşsunuz ya aklınızı mı kaçırdınız.

MAKS: Evet içtik ve bunu sana itiraf ettik çünkü ayık kafayla itiraf edecek halde değildik.

MATİAS: Buna akıl tutulması diyorlar biliyor musunuz, ama yarın her şeyi inkâr ederim.

RUDOLF: Hah, işte böyle, yarın biz de inkâr edeceğiz.

GABRİEL: Ben etmeyeceğim. Ben öz kardeşimin inancına ihanet etmeyeceğim.

MATİAS: Senin kardeşin yok.

GABRİEL: Yoksa yok, ne olmuş yoksa?

MAKS: Hadi, Matias, yap şunu, tanrının yüreğine fısıldadığını ve bunu duyduğunu itiraf et.

MATİAS: Evet, piç kuruları.

MAKS: Evet, piç kurusuyuz, ama tanrının yüreğimize fısıldadığını duyuyoruz, sen de onu duyuyorsun, ama itiraf etmeye korkuyorsun, bir an bile kendin olmaktan korkuyorsun.

GABRİEL: Hadi, Matias.

RUDOLF: Kadın gibi sümsük olma.

MATİAS: Ne, ne?

RUDOLF: Gerçek bir erkek ol, tanrının sesini yüreğinde duyuyorsun, itiraf et.

Matias düşünür, herkese bakar, gergindir.

MATİAS: Peki, tamam.

MAKS: Ne tamam? Yüksek sesle söyle.

MATİAS: Ne söyleyeyim?

MAKS: Aptal olma, Matias. Yüksek sesle söyle, tanrının yüreğime fısıldadığını duyuyorum diyeceksin.

MATİAS: Tanrının yüreğime fısıldadığını duyuyorum. Nasıl bir kâbus bu, uzun zamandır bugünkü gibi içmemiştim.

GABRİEL: Ee, işte görüyorsunuz, nasıl kolay ortaya çıktı.

MAKS: Ben, berbat bir bankada işletme müdürüyüm, tanrının fısıltısını yüreğimde duyuyorum. Yarın evleneceğim, bu kesinlikle şakaya değil, Tanrının fısıltısını yüreğimde duymasaydım, dünyadan göçüp gittikten sonra mahvolmuş olurum.

MATİAS: Peki, tamam, tamam, ben de onu duyuyorum, sözünü ettiğiniz o tanrıyı tabuta koymuş olsam bile onu duyuyorum. Sizin tanrınızı tabuta koydum. Ama onun fısıltısını duyuyorum, annenizin, fısıltısını duyuyorum, annenizin. Yüreğime fısıldadığını duyuyorum, tanrı içimde fısıldıyor, fısıldıyor, fısıldıyor...

RUDOLF: Sabahları o lanet olası çalar saat çalmadan önce, birkaç dakika, tanrının fısıldadığını duyuyorum. Her zaman o korkunç zil sesiyle uyanıyorum, birkaç dakika daha yatıyorum ve düşünüyorum, yine o lanet olası ofise gitmem gerekecek, lanet olası telefon yine bütün gün çalıp duracak, yine o uğursuz asık suratları göreceğim, işte ben tam bunları düşünürken, tanrının yüreğime fısıldadığını duyuyorum.

GABRİEL: Kardeşim, Katolik rahip, diyor ki, tanrı asla bizlere fısıldamayı bırakmaz, asla. O bir saniye bile susmaz. Ben bunu biliyorum, çünkü hayatımdaki anlamsız düşüncelerin benden uzaklaştığı günler oluyor, anlamsız olan hiçbir şeyi düşünmüyorum, sadece tanrı fısıldıyor...

MATİAS: Sadece tanrı fısıldıyor, senin annen.

GABRİEL: Sadece tanrı fısıldıyor! Tanrı fısıldıyor, ağlama gibi bir şey.

ROZA: Evet-evet-evet! Çünkü o ne zaman fısıldasa, bana da öyle gelir, ağlıyor gibi.

MAKS: Aynen-aynen, ağlıyor.

RUDOLF: Evet, öyle. Tanrı benim kalbime ağlıyor, bu onun fısıltısı.

MATİAS: Evet, yoğun bir ağlama, bu ağlama tanrının yüreğime fısıltısı.

GABRİEL: Susun! O an geldi, başlıyor, yüreğimize fısıldadığı zaman onu dinlemeliyiz. Hepiniz buraya gelin. Hiçbir şey konuşmayın, sadece yaklaşın.

Hepsi mutfağın orta yerinde bir araya toplanır ve sarılırlar.

GABRİEL: Benim kardeşim, Katolik rahip, diyor ki, tanrı'nın fısıltısını özellikle hep beraber dinlemek çok yararlıymış. Sarılalım. Susun! Tanrı'nın yüreğimize ne fısıldadığını duyalım.

Hepsi sessiz birbirine sarılmış durur. Sessizlik başlar. Hiç kimse sessizliği bozmaz. Bir süre sonra bir hıçkırık duyulur, bu Roza. Birkaç saniye sonra başka biri ağlamaya başlar, bu Rudolf, onun arkasından Maks ağlamaya başlar, onların karşısında Gabriel ve Matias ağlamaya katılır. Hepsi mutfağın orta yerinde durur, birbirlerine sarılmış, ağlarlar. Gece. Sessizliğin içinde dört sarhoş adam ve bir sarhoş kadın, işte bu tanrının fısıltısı!

Sahne kararır.

II PERDE

I. Sahne

Sokak, gece. Marta, uzun zamandır kapalı olan restoran kapısının önünde, sokaktaki basamakların üstünde oturur. Üstündeki tüm kir-çamur kurumuştur. Marta başı öne eğik kendi kendine mırıldanır. Gustav ve Lora girer. Marta'nın önünden geçerken aniden dururlar. Gustav Lora'yı durdurur ve Marta'nın olduğu yöne doğru ilerler.

GUSTAV: Kızım, yardıma ihtiyacınız var mı?

Marta yavaşça başını kaldırır ve Gustav'a bakar, onun ne istediğini anlamakta zorlanır.

GUSTAV: Kızım, beni duyuyor musunuz, her şey yolunda mı?

MARTA: Merhaba.

GUSTAV: Merhaba. Her şey yolunda mı, diye soruyorum?

MARTA: Merhaba. Sırrımı açıyorum. Sizi seviyorum.

GUSTAV: Öyle mi?

MARTA: Evet! Sizi seviyorum.

GUSTAV: Oh! Nasıl yani, aniden mi oldu!

MARTA: Sizi seviyorum.

GUSTAV: Oh, Hiç beklemiyordum! İtiraf etmeliyim ki, böyle bir itirafa hazır değildim.

Gustav Marta'ya yaklaşır.

LORA: Ne yapıyorsun, Gustav? Hadi eve gidelim, neden onunla iletişim kuruyorsun?

GUSTAV: Bekle, Lora, Galiba, ben, beni seven bir kadınla karşılaştım.

LORA: Gustav, ne dediğinin farkında mısın? Kes sesini, iletişim kurma senden rica ediyorum, eve gidelim.

GUSTAV: Affedersin, Lora, ama bu kızla aramda olup bitenden sonra öylece nasıl gidebilirim?

MARTA: Seni sevdiğimi söylemek için seni bekledim, seni seviyorum.

GUSTAV: Oh, böyle mi olmalıydı? Nasıl böyle bir tesadüf oldu? Ben evliyim, doğru söylüyorum.

MARTA: Karın hiçbir şey bilmiyor, evde uyuyor.

GUSTAV: Hayır, evde uyumuyor, karım burada.

MARTA: Uyuyor.

GUSTAV: Galiba, ne demek istediğini anlıyorum, evet uyuyor, başka söyleyecek bir şeyin var mı?

Marta salınarak ayağa kalkar, Gustav'a yaklaşır, onun tam karşısında durur. Marta onunla göz göze gelir.

LORA: Ne yapıyorsun, Gustav, aklını mı kaçırdın? Niçin bu zavallı kızla alay ediyorsun, kız kendinde değil. Ne halde görmüyor musun? Bırak onu gitsin, biz de gidelim, ben üşüdüm, eve gitmek istiyorum, Gustav!

GUSTAV: Bekle, Lora. Bana öyle geliyor ki, ben, beni seven bir kızla karşılaştım, affedersin.

Lora, Gustav ve Marta'nın yanına gelir.

LORA: Eve gidelim, Gustav, beni bu durumlara düşürmeye hakkın yok, ben bunu hak etmiyorum. Gidelim. Kızım bizi rahat bırak, tamam mı?

MARTA: Yapamam, kocanızı seviyorum.

LORA: Tanrım, Nasıl bir kâbusun içine düştük! Gustav, bu kız hasta, sen ona yardım edemezsin, gidelim, senden rica ediyorum gidelim.

Lora Gustav'ı mantosundan tutar çeker, ama Gustav kolayca Lora'nın elinden kurtulur. Gustav ve Marta ayrılmaz, birbirlerine bakarlar.

GUSTAV: Bekle, Lora. Sen burada olan biteni görmüyor musun?

LORA: Çok iyi görüyorum, burada olanları şimdi çok iyi görüyorum, nasıl bana karşı koyuyorsun sadece bunu anlamıyorum, bunu bana nasıl uygun gördün, ilişkimizi nasıl bu hale getirdin?

Gustav ve Marta, ayrılmaz, bakışmaya devam ederler.

GUSTAV: Bekle, Lora.

MARTA: Kocanı seviyorum, Lora. O, hayatım boyunca beklediğim erkek.

GUSTAV: Sahi mi? Bugün bunu yaşayacağımı hiç düşünemedim. Senin adın ne?

MARTA: Marta. Adım Marta, senin adın da Gustav, biliyorum. Seni seviyorum, Gustav.

GUSTAV: Ben, bunu kabullenmeye hazır değilim. Uzun zaman önce ne hayal ettiysem, sanki hepsini yaşıyorum. Aslında ben, uzun zamandır düşündüklerime şimdi sahip oluyorum, bu yaşadığım gerçek mi?

MARTA: Gerçek, sahip oluyorsun, Gustav.

LORA: Tanrım, neden bana böyle davranıyorsun, Gustav? Yarın sabah kendinden utanacaksın.

Senden rica ediyorum, yeter artık, şu yaptıklarına bir son ver, eve gidelim, Gustav!

MARTA: Sevgi içine girdiği zaman vücudundaki her hücreyi uyarır. Şimdilik sevmiyorsun, uyuyorsun. Sevdiğin zaman uykudan uyanacaksın, sanıyorum öyle olacak ve dünya daha önce fark etmediğin bu enerjiyi içine dolduracak. Seni seviyorum, bu şu demek, ben daha fazla uyumayacağım, ben sadece hayatımı tam anlamıyla şimdi yaşamaya başlıyorum. Senin sevgin bana bağlandı ve dünya daha fazla, daha fazla sevgi dolu olacak.

GUSTAV: Kesinlikle! Bu şey her neyse kalbimi uyarıyor, bütün vücudumda açıklanamayan bu enerji vücudumda daha fazla daha fazla geziniyor. Bu her şeyi değiştirecek. İçimde ve etrafımdaki her şeyi değiştirecek. Senin sevgin benim sevgimi uyandırıyor, içimde ölen sevginin tamamı uyanıyor ve dışa vuruyor!

LORA: Siz neler söylüyorsunuz böyle, aklınızı mı kaçırdınız? İkinizde de titremeli hezeyan var! Sende de Gustav'da da! Bekleyin, hemen "ambulans" çağırıyorum, hemen gelir, size özel bir iğne yaparlar ve hemen normale dönersiniz.

Lora çantasını açar ve cep telefonunu aramaya başlar.

MARTA: Şu andan itibaren hayatımdaki her şey bambaşka görünecek, çünkü etrafımdaki her şeyin sevgi sayesinde değiştiğini biliyorum. Sevgi beni değiştiriyor. Daha önce bunu fark etmemiştim,

çünkü daha önce hiç sevmedim. Etrafımdaki her şey ne kadar kokuşmuş ne kadar kasvetli geliyor bana. Ben bu pisliği gördüm, bana öyle geliyor ki, bu ülkedeki herkes, herkes kocaman kokuşmuş bir pislik. Yaşıtlarım, arkadaşlarım, hepsi, herkes aynı bok, herkes her zaman aynı boku konuşuyor, kusmuk gibiler, tüm dünya aynı kusmuğun içinde. Benim için her yer katlanılmaz oldu artık, lanet olsun, ailem, canları cehenneme, kimseyi sevmezler, erkek arkadaşım bulanık kafanın biri, vaktinden önce doğmuş bir piç, hayatında hiçbir şey yok, etrafındaki herkes cenaze gibi, herkes bir oyun hamuru olmuş ya da istenilen her şekle sokuluyorlar, yaşayan kim var kim yoksa hiç kimse bir sikim hissetmiyor, hiç kimse, canları cehenneme, en önemli olan şeyleri hissetmiyorlar, hiç kimse hissetmiyor, ne oluyor diye bir düşündüm, anladım ki lağım çukurunda yaşayarak geçiyor hayatım, lanet olsun, dünya bunlarla dolu, plastik insanlarla dolu, canları cehenneme, doymak bilmeden yerler, sikişirler, uyurlar, ne oluyor? Tüm bunların zerre anlamı olmadığını düşünüyordum, ama şimdi görüyorum ki, bir anlamı var Gustav. Anlamı sevgi, Gustav. Şimdi seninle karşılaşınca, Gustav, anladım ki, en önemli şey sevgi, çünkü bu yaşananlar sevginin var olduğunu gösteriyor. Çünkü sevgi hayattır. Hayat sevginin var olduğunu gösteriyor. Sevgi var ise görünüyorsa hayat da var. Seversen yaşarsın, sevmezsen uyursun ya da bok içinde yaşarsın. Dünya her zaman böyle, sadece sahip olduğun şeyler önemli, sevgiye sahip misin değil misin? Hayatının nasıl olduğu hiç önemli değil, sadece sevgi önemli. Sadece sevgi önemli, daha fazlası değil. Seversen yaşarsın, sevmezsen önemsiz bir avuç sabun köpüğü olursun, hepsi bu. Ya sevginin içindesin ya da bokun içinde, beni anlıyor musun, Gustav?

GUSTAV: Kesinlikle seni anlıyorum, en başından sonuna kadar anlıyorum, sevgilim benim. Ben daha ilk saniyede seni anladım, karşılaşır karşılaşmaz anladım, anında beni sevdiğini duydum, anında sana açıldım. Benim yaşım artık elli üç, tüm hayatımı sonuna kadar yaşadım. Etrafımdaki herkes sadece rakiplerini becermeye çalışıyor ve bunu başarıyorlar, hayatımda var olan tüm sevginin hayat arkadaşına yalan söylemek ve seksten ibaret olduğunu düşünüyordum, bana öyle geliyordu, Aşk'ın seks olduğunu, aşkın yalan olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi ikimiz karşılaşınca, Marta, sonunda anladım ki, aşk, gerçekten yaşıyor olmayı arzu etmektir, sevgi hayattır, Marta. Yaşadığımız toplumun içinde sanki bu konuları hiç konuşmaya gerek yokmuş gibi yaşamak istiyoruz, yaşamak istiyoruz. O zaman sevgi içinde yaşayacağız demektir, Marta. Hepimiz sevgi içinde yaşamak istiyoruz. Bu konuları konuşmamalıyız, çünkü bu konular bizim için uygun görülmebilir, çünkü bu bizim için aşırı duygusallık olur, çok fazla ciddiyetsiz, öyle herkesin anlayabileceği konular değil. Fakat aslında kimse hiçbir şey anlamıyor, Marta, çünkü içimizden hiç biri gerçekten sevmiyor, çünkü içimizden hiç biri gerçekten hissetmiyor, bu dünya rezil bir dünya, bu yüzden sevgimizi sonuna kadar yaşayacağız. Her

yer ne kadar pislik içinde olursa olsun, biz çevremize sevgi yayacağız. Bu boktan gezegenin içine sevgi yayacağız, içimizden hiçbiri bu konuları bilmez, içimizden hiç kimse bu konuları tam olarak kavrayamıyor bile, ama bu gezegende sevgi var ve biz sevgi ile yaşayacağız. Marta, seni seviyorum.

Gustav Marta'ya sarılır, birbirlerine sarılıp dururlar. Lora, bu arada çantasından cep telefonunu bulur çıkarır ve hemen telefonla arama yapar.

LORA: (Telefonda konuşur). Alo, alo, alo! Buraya acil ambulans, acil ambulans gönderin. Yardım edin! Kocam çok fenalaştı, çok sarhoş, acil yardıma ihtiyacı var. Ne, ne? Evet, evet, ben de çok sarhoşum, ne mi oldu? Burada hepimiz çok sarhoşuz, hepimiz çok kötüyüz çok kötü. Özellikle de benim kocam, çamur içinde pasaklı bir kıza sarıldı, acil ilk yardıma ihtiyacı var, alo? Telefonu yerine mi koyayım, duygusuz, egoist. Ne demek sarhoşlara yardım edemiyoruz? Benim kocam aklını kaçırdı diyorum, ben ne yapacağım? Tanrım, ben ne yapacağım? Tanrım, bana yardım et, kurtar beni, ne yapacağım? Acil yardım bana yardım etmiyor! Ben ne yapacağım? Niçin bu boktan dünyada yaşıyorum, Arapların kardeşimi öldürdüğü bu boktan dünyada, niçin yaşıyorum?

GUSTAV: Dünya -bok içinde kalmış bir mücevher, Lora. Mücevhere ulaşmak için bu kokuşmuş bokun içine elini sokmalısın, dirseğini iyice ittirerek. Mücevheri almak için, bokun içine elini iyice sok, Lora.

LORA: Sen aklını kaçırmışsın, Gustav.

GUSTAV: Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun, Lora.

LORA: Hı-hı, senin şu davranışın, şu konuşman, sıradan bir delinin davranışından daha kötü.

GUSTAV: Karl'la yattığını biliyorum, bana söyledi, bugün ilk kez her şeyi anlattı.

Her şey donar. Lora elleriyle yüzünü kapatır. Gustav ve Marta sarılmışlardır.

GUSTAV: Ama seni sevdim, Lora. Bu kâbus gibi olayı öğrenmeden önce seni seviyordum. Az önce bu şekilde daha fazla yaşayamayacağımı düşünmeye başlamıştım, ama Marta ile karşılaşınca anladım ki, hiçbir şey gerçek sevgiden daha fazlası değil, senin Karl'la yatman bile sevgiden daha önemli değil, Lora. Sevgi mutluluktur, Lora ve sen de mutluluk istiyorsun. Biz hep bunu istedik, çünkü biz mutlu değildik, mutluluğu arıyorduk ve bizim ona dokunmamız bu kadar mümkün oldu. Bir çocuk dondurmaya baktığı zaman onu sever, Lora, bu da sevgiyi göstermenin başka bir yolu, Lora. Senin baban bir kupa biraya bakıyorsa, bu onu sevdiğini gösterir, Lora. Sen Karl'la yattın, bu onu sevdiğini

gösteriyor, Lora, çünkü mutlu olmak istedin, Lora. Şimdi eve gitmek istiyorsun, yoruldu, çünkü sen de mutlu olmak istiyordun, canım benim. Sen de mutlu olmak istiyorsun, Lora, öyle anlaşılıyor. Ama mutluluk ne dondurmada ne birada ne de Karl'da, Lora.

LORA: Neler söylüyorsun, Gustav?

GUSTAV: Bu mücevheri kirletenleri görmek için bok içinde kalmış dünyada toplumsal sınıfların katmanlarına bakılmalı, Lora.

Marta hiçbir şey söylemeden sarılmış olduğu Gustav'dan ayrılır ve hızlı adımlarla uzaklaşır.

Her şey durur. Gustav ve Lora yürüyerek uzaklaşan kızın ardından bakakalır. Marta aniden nasıl hızlı adımlarla gittiye aynı hızlı adımlarla geri döner.

MARTA: Gerçek mücevherin sevgi olduğunu gösterdiğiniz için teşekkür ederim, boktan bir ailesiniz.

Marta çok sert bir hareket ile eğilerek selam verir ve çok hızlı uzaklaşır. Gustav keyfi kaçmış bir halde Lora'ya döner. Lora Gustav'a yaklaşır.

LORA: Her şeyin eskisi gibi kalacağını birlikte geleceğe bakacağımızı söylemek ister misin?

GUSTAV: Hayır, şimdi her şey bambaşka olacak, Lora. Sadece şimdi, sonsuza kadar gerçekten birlikte olacağız.

LORA: Şimdi böyle söylüyorsun, Gustav, çünkü sarhoşsun, yarın sabah iyice kendine gelince, her şeye karşı daha duyarlı daha olgun davranacaksın.

GUSTAV: Asla daha fazla uslanmayacağım, Lora.

LORA: Yoksa şimdi yine mi içeceksin, ne?

GUSTAV: Hayır, asla daha fazla içmeyeceğim, fakat uslanmayacağım da.

Lora Gustav'a yaklaşır, sarılırlar. Sahne kararır.

II. Sahne

Sokak. Gece. Laura kaldırımında durur. Sabit bir noktada durur ama bir o yana bir bu yana sallanır.

Üstündeki elbise fazla kırış kırış olmuş, saçları darmadağın, kadın hala sarhoştur.

Matias, Gabriel, Rudolf ve Maks girer. Yorgun argın sokakta yürürler, zar zor adım atarlar. Matias aniden durur ve Laura'ya bakar.

MAKS: Ne sanıyorsun, otobüsün gerçekten geleceğini mi sanıyorsun?

Laura başını kaldırır ve Maks'a bakar.

LAURA: Benim otobüsüm yok.

MAKS: O zaman ne bekliyorsun?

LAURA: Hiçbir şey beklemiyorum, sadece burada duruyorum, o kadar. Çok sarhoşum.

MAKS: Biz de çok sarhoşuz, ailemin vejetaryen restoranında oturuyorduk, orada bir parça bile et yok, bu yüzden domuz gibi içtim.

LAURA: Üç yıl birlikte olduğum bir adam vardı, bugün başka bir kadınla evlendi.

MAKS: Demek, özgürsün?

LAURA: Özgürüm.

MAKS: Öyleyse, sana gelecekteki kocan olmayı önerebilir miyim?

LAURA: Kabul ediyorum.

MAKS: Benimle evlenir misin?

LAURA: Kabul ediyorum, hemen şimdi kabul ediyorum.

MAKS: Ne dediğini duyuyor musunuz, Rudolf?

RUDOLF: Her şeyi duyuyorum. Ama bizim ileri gitmemiz gerekiyor, çünkü az sonra gücümüz tükenecek ve yeri öpeceğiz, ben yeri öpersem, artık bir daha kalkamam, hadi acil, acil eve.

MAKS: Ne! Gelin adayıyla karşılaştım diyorum, görmüyor musunuz? Benimle evlenmeyi kabul ediyorsun, doğru mu?

LAURA: Söyledim ya işte, kabul ediyorum, hemen şimdi.

MAKS: Hemen şimdi mi, bu ne demek oluyor?

LAURA: Hemen şimdi demek, hemen şimdi demek oluyor, şimdi burada.

MAKS: Arkadaşlar, ne söylediğini duyuyor musunuz? Matias?

MATIAS: Sanırım evet, ama beni boş ver.

RUDOLF: Beni de boş ver, eve gitmek istiyorum.

MAKS: Gabriel, senin desteğine ihtiyacım var, hayatımda ilk kez karşılaştığım bir kız, her şeye hazır. Beni duyuyor musun?

GABRIEL: Duyuyorum, ama kızın şaka yaptığını düşünüyorum, eve gitmeyecek miyiz?

MATIAS: Şaka yaptığını mı düşünüyorsun?

GABRIEL: Ben eminim.

MATİAS: Şunu unutma, önemli bir gün seni bekliyor, Maks. Bak, hepimiz geldik, toplandık, yine sümüklerimiz akana kadar içmeyi kabul ettik.

RUDOLF: Tanrım, nasıl bir kâbus!

MAKS: Dinle, ille de ben gülünce gülmen mi gerekiyor ha, hadi, hep beraber, ha, ha, ha, ha?

LAURA: Hayır, her şey ciddi, çok ciddi, seni seviyorum.

MAKS: Matias, ne söylediğini duyuyor musun? Hala beni sevdiği yerde duruyor, sence beni seviyor mu?

MATİAS: Yahu, şaka, Maks, hemen eve gidelim, yoksa burnumuzun ucunu göremeyeceğiz, özellikle de sen, Maks.

RUDOLF: Yorgunluğun başladığını hissediyorum.

Rudolf yere oturur.

MAKS: Arkadaşım Matias, her şeyin şaka olduğunu düşünüyor, sen gerçekten şaka mı yapıyorsun?

LAURA: Arkadaşın Matias'a söyle, bu öylesine bir şaka değil, seni seviyorum.

MAKS: Sana söylememi istedi, Matias...

MATİAS: Her şeyi duydum.

RUDOLF: Ben de her şeyi duydum, ama yorgunum.

MATİAS: Sana bu kızı almanı öneriyorum, başka türlü hemen gidemeyeceğiz. Çünkü ben, sanırım, yorgunluktan bayılmaya başladım.

MAKS: Benimle eve gelmeni önersem.

LAURA: Senin evine gitmeden önce evlenmek zorundayız.

MAKS: Kocan olmaya hazırım, ama şu an mümkün değil, sabaha kadar beklemek zorundayız, şey açılıncaya kadar... nasıldı oradaki şey...? Hah, bina, evlilik için nerede imza atıyorduk?

GABRİEL: O binanın adı kilise, kilisede evliliğimizi göklerde mühürlüyorlar.

MAKS: Ben kiliseden söz etmiyorum, yarın kilisede evlenmeyi düşünmüyorum, şu lanet olası dairede imza atmaya planlıyoruz, özel belgeyi nerede veriyorlardı, ah, nasıl değişik bir adı vardı, neydi onun adı, ya zaten şimdi kapalıdır. Hadi evime gidelim. Düğün gecesi yapalım, yarın da o daireye belgemizi teslim ederiz, olur mu? Söz veriyorum.

GABRİEL: Bu sözü veremezsin, Maks, çünkü yarın başka planların var, unutuyorsun, unutma.

MAKS: Yarın o daireye gitmek gibi bir planım vardı, evet, işte oraya onunla gitmek istiyorum. Çünkü bu kız nadide bir insan, bu kız beni gerçekten seviyor, çünkü bu kız nadide bir insan ve ben onu

gerçekten seviyorum. Yarın tüm planlarımı iptal edeceğim ve sadece seninle evleneceğim, yemin ederim. Hadi bana gidelim.

LAURA: Ya şimdi hemen burada evleniriz ya da seninle hiçbir yere gitmem.

MAKS: Dinle, seninle evlenmeye hazırım, hemen şimdi burada, ama gitmemiz gereken şu daire kapalı, orası açılsın, nasıl istiyorsan öyle olsun, anlıyor musun?

LAURA: Ya şimdi hemen burada evleniriz ya da asla karı koca olamayız, seçimini yap.

MAKS: Peki, tamam, şimdi burayı seçiyorum. Bu oldukça açık mı? Yarın benim farklı farklı bir sürü işim var. Sen beni nasıl seviyorsan, ben de seni aynen öyle seviyorum, ölüm bizi ayırana dek, birlikte olmak zorundayız. Tamam, ben, şimdi burada seçimimi yapıyorum. Hadi hemen evlenelim burada ve şimdi, yalnız yapmamız gereken bir şey var, evlenmemize bir engel var mı?

GABRİEL: Herhangi bir engel yok, çünkü sizin yanınızda ben varım. Ben sizi evlendirebilirim.

MATİAS: Yoruldum, bitim.

Matias Rudolf'un yanına oturur, ona sarılır, sarılmış bir şekilde otururlar.

MAKS: Sen bizi nasıl evlendireceksin, Gabriel, sen rahip değilsin ki, sadece rahibin bizi evlendirmesi gerekmez mi?

GABRİEL: Benim öz kardeşim rahip, unuttun mu? Benim öz kardeşim rahip ise; bu, ben sizi şimdi burada evlendirebilirim demek oluyor.

MAKS: Duydun mu? Arkadaşım Gabriel bizi evlendirebilirmiş, onun öz kardeşi Katolik bir rahip, bu yüzden o bizi evlendirebilir.

LAURA: Bu miras gibi geçmez.

MAKS: Miras geçmez mi?

LAURA: Kardeşten kardeşe geçmez.

MAKS: Kızın ne söylediğini duyuyor musun, Gabriel?

GABRİEL: Bu düşünce dini değerlere aykırı. Bu kız dine karşı. Ben sizi taçlandıramam, günah içinde yaşayın, ya da şimdi nasıl istiyorsanız öyle yapın, ben eve gidiyorum.

MAKS: Boş yere böyle konuşuyorsun, canım, onu incitiyorsun, bak, bizi evlendirme fikrinden vaz geçebilir. Şimdi o da evlendirmeyi kabul etmişken, onu yormadan anlaşmak zorundayız. Bu miras kardeşten kardeşe geçer, bulaşıcı bir hastalık gibi. Onların ailesinde herkes rahip olmuş oluyor.

Erkek kardeş, kız kardeş, anne, baba, hatta kardeşinin karısı bile, sen onların arasında şaman gibi olursun. Kabul et, bu bizim tek şansımız.

LAURA: Tamam, kabul ediyorum.

MAKS: Kabul ediyoruz, Gabriel, evlendir bizi.

GABRİEL: Size tanık lazım.

MAKS: Tanığımız var, işte onlar.

Maks yerde sarmaş dolaş oturan Matias ve Rudolf'u gösterir.

GABRİEL: Onlar yetişkin mi?

MAKS: Çok daha kötüsü.

GABRİEL: İyi, başlayalım. Herkes buraya gelsin. Maks, Rudolf, hepiniz buraya gelin.

RUDOLF: Hayır, teşekkür ederim, biz burada iyiyiz.

MATİAS: Siz önden gidin, biz de arkanızdan geliriz.

GABRİEL: Hiçbir yere gitmiyoruz, evlendiriyoruz. Acele edin, Maks evleniyor, gelin ve damadın tanıkları olacaksınız.

RUDOLF: Tebrik ederiz.

GABRİEL: Biraz daha öne gelin. Yaklaşın biraz.

MATİAS: Yakın gelecekte bu, hemen hemen imkânsız.

GABRİEL: Eh, tamam, biz size geliriz. Onların yanına gidelim, çocuklarım.

Gabriel, Maks ve Laura'nın elini tutar ve onlara tanık olacak Rudolf ve Matias'ın oturduğu yere doğru giderler.

GABRİEL: Tamam, burada durun. İşte tanıklar, tanrı üstümüzde, huzurlarınızda, kardeşi Katolik rahip olan ben, Gabriel! Tanrı'nın egemenliğine girmeye hazır mısınız?

MAKS: Ben hazırım.

LAURA: Onu seviyorum.

GABRİEL: Pekâlâ, çok güzel. Başlıyoruz. Sen Maksimilyan, şeyi, karın olarak almayı kabul ediyor musun?.. Senin adın neydi?

LAURA: Laura.

Maks elini Laura'ya uzatır.

MAKS: Maks.

LAURA: Laura.

MAKS: Memnun oldum.

LAURA: Ben de çok memnun oldum.

Maks ve Laura tokalaşır.

GABRİEL: Sen Maksimilyan, Laura'yı karın olarak almayı kabul ediyor musun?

MAKS: Ediyorum.

GABRİEL: Ya sen Laura, Maksimilyan ile evlenmeyi kabul ediyor musun?

LAURA: Ediyorum. Onu seviyorum.

GABRİEL: Katolik rahip kardeşimin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizleri karı koca ilan ediyorum.

Haleluya. Söz senin Maksimilyan, bir şeyler söyle.

MAKS: Canlarım, dostlarım ve benim genç eşim Silvia!

LAURA: Laura.

MAKS: Affedersin, bu adı benimseyemedim. Benim canım sevgilim, Laura. Değerli tanıklarım Matias.

MATİAS: Beni geç.

MAKS: Rudolf.

RUDOLF: Ben yorgunum.

MAKS: Peder Gabriel.

GABRİEL: Tanrı seni bağışlasın, evet, günahkâr oğlum Maks.

MAKS: Aslında ben, ilk kez böyle bir kadınla karşılaştım, beni sevebilecek olan kadınla.

RUDOLF: Senin gelecekteki karın gibi mi, Maks?

MAKS: Gelecekte başka bir karım olmayacak, şimdi yanımda gerçeği var, işte o.

MATİAS: Adamsın. Gerçek bir adam!

MAKS: Erkek kardeşlerim ve kız kardeşlerim, işte hayalimdeki eşim. Şey, ben kimim? Ben sadece günahkâr Maks, Katolik rahip kardeşimiz Gabriel'in söylediği gibi, ben sadece bir hiçim, benim canım cehenneme, hiçbir bankanın işletme müdürüne ihtiyacı yok, işte o kadar. Otuz beş yaşındayım, doğduğum günden beri başlayan tüm hayatım boyunca uzayan tüm bu anlar, basit uzun günahkâr bir rüyadan ibaret, bugüne kadar hayatım boyunca uyudum, sevdiğim Lora ile karşılaşana dek uyudum.

GABRİEL: Laura ile.

MAKS: Sadece söylemek istiyorum. Sevgili erkek ve kız kardeşlerim, benim neslim bir hiç, canları cehenneme, gerçekten hissizler, işte bütün mesele bu, ahmaklar, hiçbir şey hissetmezler. Hiçbir şey! Sadece ereksiyon ve seks, sadece iş ve alkol ve günahkâr hafta sonları, aile ziyaretleri, değişik konularda sonsuz boş konuşmalar ve kadınlarımız var ya, onları sevmiyoruz. Çünkü biz, pisliğiz, iletişimi kaybettik. İletişimi kaybettik. En önemli şey iletişim, canları cehenneme. İletişimi hayatımızdan çıkardıktan sonra, bizim yaşamamız mümkün değil. Gerçekten iletişimi kaybettik, canları cehenneme, gerçekliğimizi yitirdik, aslında bu, herkesten her şeyden kaynaklanıyor. Yasalarımızdan, gereksinimlerimizden, çünkü biz lanet liberalizmin içinde yaşıyoruz, lanet toleranslarımız yüzünden, tüm politikalarımız aptalca, aldığımız tüm kararlar, hepsi gerçeklikten uzaklaşıyor, yerin dibine batsın. Hepimiz bunu yapıyoruz, en önemli şey, iletişim hissedilmiyor. Hatta biz bile en önemli şeyin bu olduğunu bilmiyoruz, lanet olsun. Biz neyin önemli olduğunu bilmiyoruz, bilmiyoruz, sahip olduklarımız arasında neyin en önemli olduğunu bilmiyoruz. Hakkında sürekli konuştuğumuz özgürlüğün sürekli peşinden koşuyoruz. Özgürlük nedir? Özgür olmak istiyor musunuz? Lanet olsun, özgürlük nereden çıktı? Bu lanet, kimden çıktı? Nedir bu özgürlük? Belki biz özgürüz, iletişimi kaybetseydik özgür olabiliriz, neyse ne canı cehenneme, canı cehenneme. Size söylüyorum, duyuyor musunuz? Ha? Hadi, hadi, ne cevap vereceksiniz? Ha?

GABRİEL: Eğer ben Katolik rahip kardeşim gibi imanlı biri olsaydım, özgürlüğün tanrıda olduğunu söyledim, onun ne olduğunu o daha iyi bilir, çünkü ben imanlı değilim, canı cehenneme, o da neymiş?

MAKS: Çünkü sen iletişimi kaybettin, kardeşim.

RUDOLF: Neden sürekli aynı şeyi tekrarlayıp duruyor? İletişim nedir, Maks?

MAKS: İletişim sensin, aptal.

RUDOLF: Ne ile iletişim?

MAKS: Her şeyle, budala. Önemli olan her şey ile.

RUDOLF: Eğer biz o şeyi kaybetseydik, hadi onu yarın arayalım, ok?

MATİAS: Evet, şimdi herhangi bir şey bulacak yetenekte değiliz.

MAKS: Kimse bir şey hissetmiyor, hiçbir şey anlamıyor. Aslında her şeyin bizimle olduğunu bilmiyor.

GABRİEL: Ha, ne?

MAKS: En önemli şey kayıp.

GABRİEL: Ee, nedir bu çok önemli olan şey, anlat bize Maks?

MAKS: Onu bilen yerimle işiyorum. Bende daha fazlası yok. Onu kaybettim. İletişimi kaybettim. İletişim çok önemli, yerin dibine batsın. Hayatında, iletişim ya vardır ya da sadece kaba bir pisliksindir. Kimseyi sevmedim, kimseyi sevemedim ve sadece şimdi, sadece şimdi, ben şeyle, karşılaşınca...

Maks Laura'ya bakar, hafızasını zorlar.

MAKS: Laura. Sadece şimdi seninle karşılaştığım an Laura, hayatımda ilk kez anladım ki, sahip olduğumuz tek gerçeklik iletişim, geriye kalan ise yanılısama ve bok. Bu dünyada yapmamız gereken tek şey, iletişimi yeniden bulmak. Demek ki, biz, sevmek zorundayız, sevmek ve sevmek, geri kalan her şeyin canı cehenneme. Otuz beş yaşında bir bankanın işletme müdürüyüm, ben, size söylüyorum, hey Avrupa Birliği vatandaşları. Bakın!
(Her şey durur.)

LAURA: Beyler, kocamla gurur duyuyorum. Maks, seni seviyorum, senin gibi üstün başarılı bir adamın karısı olmak benim için onurdur.

MAKS: Gerçekten, öyle mi?

LAURA: Hey, tabii. Az önce söylediklerin öyle önemli öyle önemli ki.

GABRİEL: Kabul ediyorum, çok önemli olduğunu kabul ediyorum.

RUDOLF: Affedersiniz, ne hakkında konuşuyorsunuz?

GABRİEL: Şey hakkında konuşuyoruz, şey, dünyada sevgi var, Rudolf.

RUDOLF: Oh, evet, kuşkusuz, o çok önemli.

MATİAS: Katılıyorum.

LAURA: Kadınlar ve erkekler arasındaki tüm modern ilişkiler, hepsi hurdaya çıktı, kuru kalabalık o kadar.

GABRİEL: Gelin diyeceğini dedi.

LAURA: Tüm bunlar karmakarışık bir delilik. O senin hiçbir şeyine muhtaç değil, sen de onun hiçbir şeyine muhtaç değilsin. O, hergele, özgür bir adam, kız ise; şıllık, özgür bir düve. Herkes, dibine kadar özgür, kimse kimseden bağımsız değil, kökle gitsin. Ya, bunu kim bize söylemişti, neydi bu? Kim bunu bize böyle söylemişti, neydi o öyle? Siktiğimin modern toplumu, bize anlattıkları nedir böyle ya. Bu nedir böyle ya. Öyle değil mi?

GABRİEL: Burada bir terslik olduğunu tamamen kabul ediyorum.

RUDOLF: Katılıyorum.

MATİAS: Ben de size katılıyorum.

MAKS: Karımla gurur duyuyorum.

GABRİEL: Sizi evlendirmek benim için onurdu.

MAKS: Devam et Laura.

LAURA: Hiçbir yerde özgürlük yok. Her şey çok açık, sadece mantıksız boş laflar var, kendimizden başka kimseye ait olmaya ihtiyacımız yok. Her şey korkunç bir uydurma, duyduğumuz tüm yalanların içinde sıkışıp kaldık, hepimiz bu yalanlara inanıyoruz, yalanların içinde yaşıyoruz, kendi haklarımız için mücadele edelim, yeryüzünde özgür olmak için. Kendi özgürlüğünü kendin vereceksin. Sen mutlaka bir şeye ait olacaksın, hizmet edeceksin, bütün bütün sunacaksın kendi hizmetlerini, tüm dünyanın kabul ettiği özgürlük senin özgürlüğün olmayacak. Senin hiçbir seçim hakkın yok, ama özgürlüğün içindesin, kaderin tüm kararları önceden belirlemiş, yine de özgürsün, kendini özgür sanıyorsun, özgürlük bu. Kalbini sonsuza dek bir kez verirsin, ama artık onun sahibi olamazsın, haklarını kime sunuyorsan sahibi o oluyor işte özgürlük bu. Kalbimin hakları bana ait değil. Benim kalbimin hakları bana ait değil, işte benim özgürlüğüm bu.

GABRİEL: Kime ait?

MAKS: Benim kalbim aşka ait.

Laura Maks'a yaklaşır, uzun ve tutkulu bir öpücükle birleşirler.

GABRİEL: Katolik rahip kardeşim tarafından bana verilen yetkiyle, bu evliliği kutsal ilan ediyorum

RUDOLF: Eve gidebiliriz, öyle mi?

MATİAS: Şahsen benim acil eve gitmem lazım, yoksa yorgunluktan öleceğim.

RUDOLF: Gabriel kardeş, ayağa kalkmamıza yardım et.

Gabriel Rudolf ve Matias'a yaklaşır, elini onlara uzatır. Rudolf ve Matias Gabriel'in elini iyice kavrayarak ayağa kalkar. Maks ve Laura öpüşmeye devam eder.

RUDOLF: Kim derdi ki, Maks kendine böyle nefis bir düve yakalayacak.

MATİAS: Maks'ın kendine böyle nefis bir düve yakalayacağını kim düşünebilirdi.

GABRİEL: Bir saat sonra alkolün etkisi geçer, alkolle birlikte birbirlerinden ayrılırlar.

RUDOLF: Ben eve gidiyorum, arkadaşlar, yoksa bugün Maks'ın düğününe gelemeyeceğim.

MATİAS: Bugün Maks iki kez evlenmiş olacak.

RUDOLF: Sadece bu sefer gerçek olacak.

MATİAS: Ve ötekinin üstüne kuma gelecek.

RUDOLF: Oh, Yüce tanrım, yeniden içmek! Hemen eve gitmeliyim.

GABRİEL: Sevgili erkek kardeşler, kız kardeşler, Katolik rahip kardeşimin bana verdiği yetkiye dayanarak, bekârlığa veda gecesinin bittiğini ilan ediyorum.

RUDOLF: Maks ne olacak?

MATİAS: Onu burada bırakalım, son kez de olsa nefis bir düveyle öpüşüyor.

RUDOLF: Maks'ın düğününde görüşürüz.

MATİAS: Güle güle.

Matias, Rudolf ve Gabriel çıkar. Maks ve Laura öpüşmeye devam eder. Sahne kararır.

III. Sahne

Sokak. Gece. Bir bank. Bankın üstünde Magda ve Lourens sarılmış oturur. Karl ve Linda girer, onların önünden geçerler, ama aniden Karl durur, salınarak dikkatli bir şekilde Lourens ve Magda'ya doğru döner.

KARL: Bizi yalandan hiçbir şey kurtaramaz. Hepimiz yalancıyız.

LİNDA: Karl! Ne yapıyorsun, Karl?

Lourens ve Linda Karl'a bakar.

KARL: Her koca karısına yalan söyler, yasa bu. Yalansız aile olmaz, yalan söylemeyen aile yoktur!

LİNDA: Karl, kendine gel! Nedir bu yaptığın? Kusura bakmayın, lütfen, kocam sarhoş.

LOURENS: Biz de sarhoşuz, önemli değil, ok.

KARL: Kadın kocasına yalan söyler, koca karısına yalan söyler, çocuklar ebeveynlerine yalan söyler, astlar üstlerine yalan söyler, politikacılar seçmenlerine, din adamları dindaşlarına, dinciler inandıkları tanrılara yalan söyler. Ve yalnızca tanrı kimseye yalan söylemez, çünkü ona sıçmak kalır, hem de onun hakkında böyle düşünenlerin ve geriye kalan herkesin üstüne...

LİNDA: Karl, hemen kes şunu! Yeter artık! Senden rica ediyorum, eve gidelim.

Linda Karl'a elini uzatır ve onu çekmeye çalışır, ama Karl daha fazla öfkelenir ve ondan kurtulmak ister.

KARL: Tanrı ne düşündüğümüzü bilir, bu yüzden ona söylediğimiz yalanların üstüne sıçmak kalır! Çünkü hepimiz en iyi olmak isteriz, var olan en iyi olup birbirimizi becermek istiyoruz, aslında kim olduğumuzu, başka birinin gözüne sokmak istiyoruz. Hepimiz birbirimizi fitneleriz, gerçekten iyi becerdiğimizizin görülmesini, düşünülmesini isteriz. Gerçekten iyi becerdiğimizizi düşünürüz! Ama kimi becermek istiyoruz, kimi?

LİNDA: Karl, rica ediyorum, kapa çeneni artık! Kendini çok kötü gösteriyorsun! Tanrı aşkına, onu affedin, çok fazla sarhoş.

LOURENS: Tamam, tamam, her şey yolunda, kim böyle olmaz ki?

KARL: İşte bu kadar! Kim böyle olmaz ki?

LİNDA: Of, rica ediyorum, yalvarıyorum, Karl...!

KARL: İşte bu kadar, kim böyle olmaz ki? İşte bu kadar, herkes böyle olur! Herkes böyle olur, çünkü herkes yalan söylüyor!

LORENS: Adamımsın, Dr. House sensin tamam, aşağılık herif.

Karl, Lourens ve Magda'ya yaklaşır, Magda'ya doğru döner.

KARL: Şimdi bu kıza doğru döndüm değil mi, karşısında duruyorum değil mi, peki, bu yanındaki adamın sana yalan söylemediğini mi düşünüyorsun? Yalan söylüyor!

LOURENS: Hey, sen! Senin buradan geçmen iyi olmadı, gitmen daha iyi olur.

LİNDA: Tanrı aşkına, onu duymazlıktan gelin, kendinde değil.

MAGDA: Biliyorum, bana yalan söylüyor. Ben de ona yalan söylüyorum. Gerçeği biliyorum, hepimiz yalan söylüyoruz.

LOURENS: Tamam, tamam, Magda, tırmandırma burayı.

MAGDA: Tamam, ona söz hakkı verin, kutsal tanrının önünde ne istiyorsa konuşsun.

KARL: Çok güzel! Bu kutsal tanrı benim aracılığım ile konuşuyor, çünkü tanrı her zaman sarhoşlar aracılığıyla dünya ile konuşur. Tanrı onların diliyle bizimle konuşacak, onlar ki sarhoşlar. Ve şimdi tanrı benim aracılığım ile seninle konuşuyor ve sana şunu söylemek istiyor, senin bu yanındaki adam seni boynuzluyor, aynen bizim kendi kadınlarımızı boynuzladığımız gibi.

LOURENS: Hey, birader? Ben buna ne kadar tahammül ederim sence ne düşünüyorsun?

MAGDA: Kapa çeneni, Lourens. Kendin hakkında gerçekleri bir kerecik olsun duymaya ihtiyacın var. Tahammül edeceksin.

LİNDA: Kızım, hata yapıyorsunuz, onu tanımıyorsunuz, şimdi buraları öyle laflarla karalar ki!

KARL: Elbette, karalarım, çünkü hakikaten bir an içimi döktüm. Tanrı benim aracılığımla sizinle konuşmaya karar verdi ve işte sonunda size söyleme kararı aldı. Hepimiz kendi karımızı boynuzluyoruz, karılarımız da kocalarını boynuzluyor. İster büyük olsun ister küçük olsun, küçük ya da büyük önemli değil. Ben karımı on kereden daha fazla aldattım, işte, işte benim karım bu. Ama o bunu bir kere bile kabul etmez. İşte, şimdi, tanrı onun gözlerini açmaya karar verdi; benim hakkımda gerçekleri duymasını istiyor. On kez, Linda, on kez, ben başka kadınlarla yattım, arkadaşın Lora da buna dahil, ikimiz de buna hazırдық, bu arada, Gustav bunu bugün öğrendi, şimdi de sen öğreniyorsun, işte size gerçek bir an, adam itiraf etti ve rahatladı.

(Her şey donar). Linda bank'a oturur ve elleriyle yüzünü kapar.

LOURENS: Hey, adamım, canın cehenneme, sen ne yaptın? Bunun kime faydası oldu?

MAGDA: Bana. Bana faydası oldu. Çünkü bütün gece bunu düşündüm. Çünkü bir sana bir kendime bakıyorum Lourens, görüyorum ki hayatımız boyunca yalanlar sürekli devam edecek, çünkü biz yalanla başladık, çünkü sen beni gerçekten sevmedin, çünkü artık bizim kaderimiz bu, biz kaderimizin peşinden gittik, her yer yalan doldu ve bu adam haklı, birbirimizi aldatmak istediğimiz her an aslında kendimizi aldattık ve yalnızca yüce tanrı yalan söylemiyor, işte şimdi tanrı keçileri kaçırdı, bu aziz adam aracılığıyla bize kendimiz ile ilgili doğruları söyledi.

LOURENS: Sana yalan söylediğimi nereden çıkardın, Magda? Ben seni seviyorum.

MAGDA: Eğer bana yalan söylemediğini düşünüyorsan, kendine yalan söylüyorsun demektir.

LOURENS: Bunun öyle olduğuna nasıl bu kadar emin oluyorsun? Ben seni yürekten seviyorum, neden bunu kabullenemiyorsun?

KARL: Çünkü sen sevginin ne olduğunu bilmiyorsun, dostum.

LOURENS: Yahu, benim neyi bilip bilmediğimi sen nereden bileceksin? Sen kimsin ki, bizi yargılıyorsun? Yürü git, lanet misyoner ruhunu üstümüzde mi uçuracaksın, ne yapacaksın, ister misin, şimdi ben seni iyice terbiye edeyim?

KARL: Bana vurabilirsin, ama yine de kendini yalandan kurtaramazsın.

MAGDA: Bu mankafalı adam kesinlikle haklı.

LOURENS: Haklı olduğunu nereden anladın? O sadece domuz gibi içmiş, burada tipi estiriyor, sen de buna dâhil oluyorsun, çünkü yine depresyona girdin, bu yüzden, aşağılık egonuzu daha fazla şişirmek için kendi kendinize gelin güvey oluyorsunuz. Ne zaman tam sizin gibileri dinlemek istesem, görüyorum ki, kendi kendilerini doldurup şişiriyorlar, kafayı bulmuşsun, yürü git, kendi acınızdan, mutsuzluğunuzdan böyle davranıyorsunuz, ne yani tüm dünya yalan içinde mi yüzüyor? Burada konuştuklarınız, tüm bunlar, pislikten başka hiçbir şey değil, kendi egonuzla acınızı sülük gibi yapıştırmışsınız. Eksikleriniz üstünden ağlanıyorsunuz, kompleksleriniz üstünden sızlanmak istiyorsunuz, ayyaşsınız, acınası Avrupalılar gibi komplekslerinize çakılıp kalmışsınız ve sadece kendi kuşattıklarınızı rahatlıkla söylemek istiyorsunuz. Siz tıpkı yönetmen Lars Von Trier'e benziyorsunuz, kendi kadınlarınızın kompleksleri ve insanların pişmanlıkları üzerinden kendi sözlerinizle işe başlamak istiyorsunuz. Ve işte burada önemli bir saçmalık var, kalbiniz bu yalan ve saçmalıklarla dolu. Kalbinizin içindeki kötülükleri ortaya koyarak, kalbinize ihanet ediyorsunuz. Peki, neden bunu yapıyorsunuz? Bizim kalbimiz öyle boktan bir pislik değil, o lanet olası mızızlanan, pis pis böğüren bir kalp değil. Biz söyleniyoruz, sızlanıyoruz. Kötülüklerle, kokuşmuşluklara ilelebet söyleneceğiz. Biz, kötüler ve onlardan geriye kalan kötülükler hakkında oyun yazar sahneye koyarız, film çekeriz. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. İçimizde sevgi yoksa sevmek yerine sızlanmayı tercih ederiz, kendi kendimizi değiştirmek yerine hiçbir şeyi değiştirmemeyi tercih ederiz. Bu kötülükler yüzünden benim sürekli kendimi arındırmam mı gerekiyor? Bu boktan kurtulmak istiyorsak yukarıdan aşağıya sürekli su mu dökeceğiz? İnsanlar pislik değil, sadece onlar pislik olduklarını düşünüyorlar, Magda. Bu adamı dinleme, o gerçeği aramıyor, o sadece kendi karısının önünde suçlarını örtbas etmek istiyor. Zayıf ve kötü değilmiş gibi kendini haklı çıkarmaya çalışıyor, aslında böyle olmak sadece hoşuna gidiyor, hepsi bu. Ben seni asla aldatmayacağıma söz veremem Magda, ama her şeyin daha iyi olacağına, sana doğru dürüst bir hayat yaşatacağıma, seninle aramda olan sevgiye daha fazla özen göstereceğime söz veriyorum. Ve bu konuda sümüklü ve boktan Avrupalılar geride kalacak. Avrupalı boku ile baştan aşağıya kendimizi sıvıyoruz ve bok içinde olmaktan haz alıyoruz. İşte böyle.

(Her şey donar).

LİNDA: Belki sana küçük pembe yalanlar söyledim, Karl, ama sana hemen hemen hiç ciddi bir yalan söylemedim, seni kandırmadım, daha da ötesi, ben asla seni aldatmadım, çünkü seni seviyorum, Karl.

KARL: Linda, kendimi kokuşmuş bir bok parçası gibi hissediyorum, ne yapacağım?

LOURENS: Ne mi yapacaksın, Karl? Tam olarak içine sıkışıp kaldığın bu girdaptan kurtulacaksın, ümitsizliğin için tanrıdan af dileyeceksin. En iyi insanın bile içindeki kutsallığı bozduğun için af dileyeceksin, tanrının yarattıklarının üstüne kirli ellerini kaldırdığın için af dileyeceksin. Tanrının yarattıklarının üstüne bok ve çamur atmaya gerek yoktu. Tövbe et ve tanrıdan af dile, belki, kutsal tanrı merhamet eder, seni bağışlar geri zekâlı salak. Ama bir konuda haklısın, Karl, öyle ya, tanrı sarhoşlar aracılığıyla dünya ile konuşur, işte bunu kabul ediyorum dostum. Ve şimdi tanrı benim aracılığım ile uygun bir dönüş yapıyor, çünkü ben de götüme kadar sarhoşum, öyle değil mi, lanet olsun ayılamıyorum. Bak işte benim aracılığım ile tanrı size ne söylüyor. Kimsenin üstüne işeme. Bak işte tanrı benim aracılığım ile bunu söylüyor. Kimsenin üstüne işeme, işte onun mesajı! İşeme, tanrının bu mesajı önemli. Ve sızlanma! Bu entelektüel fikirleri, akılcı ıvır zıvırları, götünüzden uyduruyorsunuz, kendin de bunu kabul etmişsin, canın cehenneme, hepimizin seviyesi düştü. Canın cehenneme, yırtınıp duruyorsun, kıçın tatlı ise defol git, lanet olası, melankolik, bala konmuş sinek gibi çakılıp kaldınız. Defol git, bu temiz su hileli, bu bir melankoli. Sevin, güçlü olun, kendinizi değiştirin, dünya döndükçe değişecek, biraz dürüst yaşayın, hiçbir şeyin üstüne işemeyin. Benim gibi olun, tanrı bize aynen bunu söyler. Defol git, tanrı gibi ol, onun yüceliği gibi ol, tuttuğun eli bırakma, asla tuttuğun ele işeme, her şeye rağmen, gün be gün bizim şikâyetlerimize, bunalım melankolik hallerimize bakılmadan, mastürbasyon yapar gibi, dünyayı inşa etmeye devam ediyorlar. Bu kadar otuz bir çekmek yeter diyor tanrı, şimdi kendinden başka diğer insanlara da sevgi göstermeye başla.

(Her şey durur.)

MAGDA: Lourens, ben bir aptalım. Affet beni. Sen büyüksün.

LOURENS: Her şeyin canı cehenneme, ben büyük filan değilim. Ben sadece seni kaybetmek istemiyorum, çünkü seni seviyorum.

Magda ve Lourens birbirine yaklaşır ve ateşli bir şekilde öpüşürler. Karl, bankta oturan Linda'nın yanına oturur.

KARL: Şimdi ben ne yapacağım, Linda?

LİNDA: Eve gitmelisin, Karl, yatıp uyumalısın. Yarın uyanacağız ve her şeyi daha akli başında tartışacağız.

KARL: Her şeyi geri döndürmek için bir şansımız daha olduğunu mu düşünüyorsun?

LİNDA: Geri dönmek zorunda olduğumuzu düşünmüyorum, Karl. En baştan başlamayı denememiz gerektiğini düşünüyorum. Sadece bu kez yalansız olacak, Karl.

KARL: Hayatım boyunca bankacılık sistemi ile çalıştım, yaşadım, bilmiyorum yalan söylemeden yapabilir miyim?

LİNDA: Bu çok saçma Karl, yalansız daha kolay olacak. Ne'ysen o'sun, sadece böyle olmaktan korkmaman gerekiyor.

KARL: Çok korkutucu.

KARL: Çok korkutucu.

Lourens Karl ve Linda'ya döner.

LOURENS: Tanrı bize "işemeyin" diyor. Önemli olan işememek!

LİNDA: Muhtemelen, bu genç adamın dediği gibi, öyle yapmak gerekir, doğru.

Lourens Magda'nın elini tutar, Karl ve Linda'nın oturduğu bank'a doğru gider ve onların yanına otururlar.

LOURENS: Bunu söyleyen ben değilim, tanrıdır, çünkü tanrı her zaman sarhoşlar aracılığıyla dünya ile konuşur. Tanrının aklından geçenler sarhoşların diline dökülür. Ve işte tanrı sarhoş kulları aracılığıyla hepimize diyor ki: "

İşemeyin"!

MAGDA: İşemeyin.

LİNDA: Bize katılın. İşemeyin.

KARL: Söylemesi kolay, işemeyin. Peki, işemeyecek de ne yapacak? Yaşamak için işemeden olur mu? İşemeyecek de ne yapacak? Ha?

LOURENS: İşeme.

Karl, Linda, Lourens ve Magda bankta oturur.

Sahne kararır.

IV. Sahne

Sokak. Sabah erken. Mark sokakta biraz yalpalayarak yürür, yine biraz yalpalayarak yürüyen Roza onu karşılar. Birbirleriyle göz göze geldikleri yerde ikisi de durur.

MARK: Dur. Bir insanın dibine kadar yaklaştığında her zaman dur. Birbirimizin beynini yediğimiz yeter. Bırak her şeyi, sonsuza dek dünyadan uzak durmak zorundasın, uzaklaşmalısın.

ROZA: Evet, evet, evet! Bu söylediğin oldukça eğlenceli! Evet, çok havalı! Dök bakalım içini, sonsuza dek bu dünyadan uzaklaş. Bu havalı!

MARK: Hala buradayız, olduğumuz yerdeyiz, henüz hiçbir şeyden vazgeçmedik, henüz vazgeçmedik, buradan gitmeyeceğiz, anla. Bu yüzden her şeyi geri ver, sonuna kadar her şeyi ver, o zaman azledilirsin, o zaman git, serbestsin.

ROZA: Of, canın cehenneme, ah, lanet pislik! Nasıl soğuk soğuk konuşuyorsun! Neyse ki bunu anlamam çok uzun sürmedi. Nasıl itici! Senin adın ne adam?

MARK: Film festivali yöneticisi Mark Gardenits, ya sen?

ROZA: Roza, balerinim. Bugün tam da bunu düşünmüştüm, harika. Anlat her şeyi.

MARK: Her şey! Buradayız ve burada olacağız, henüz vazgeçmedik, lanet olsun. Her şeye lanet olsun. Tanrı mafya babası gibi, sanki biz onun parasını çaldık. Tanrı mafya babası gibi, pis bir tuvaletin içine kapattı bizi ve hepimiz bana döndüğünüzde ancak o zaman kurtulacaksınız, diyor. Hepimiz bizde var olanı ona vereceğiz, hepimiz, ondan aldıklarımızı, bize verdiği her şeyi geri vereceğiz, bitene kadar vereceğiz. Ancak o zaman özgür olabiliriz. Yalnız, ben bunu bugün festivalde yaratıcı bir İran filmi izlediğim zaman anladım. Yaratıcı bir İran filmi!

ROZA: Onu ben de izledim, ben de izledim, ben de izledim. Hiç kimse benden yapabileceğimden daha fazlasını isteyemez, bu yüzden çenenizi kapamalısınız sayın yargıç.

MARK: Ölüm yok, güzel Gülbahar.

ROZA: Hiç kimse aştan bizi koruyamaz.

MARK: Bana ait olan haklarımı bana vermek zorundasın, Cemşid, İşte o zaman seni ve senin soyunu cehennem azabından koruyacağım ve senin çocukların özgür insanlar olarak doğacak.

ROZA: Nasıl muazzam konuşuyorsun! Bu çok havalı! Bu çok havalı! Cehennem ol git! Sana ait olmayan her şeyi vermek!.. Bu çok cool!

MARK: Çünkü burada bizim hiçbir şeyimiz yok, bize ait hiçbir şey yok, bütün mesele bu, anlıyorsun değil mi? Burada bize ait olan hiçbir şey yok, anlıyor musun, yoksa anlamıyor musun?

ROZA: Harikasin! Sen gerçekten harikasin! Sen olağanüstüsün! Basit pislikleri karşılaştırdın ve şimdi gerçekten geriye kalan özü söylüyorsun.

MARK: Çünkü hepimiz, biz hepimiz, biz hepimiz sadece sınanıyoruz, sadece ve sadece sınanıyoruz ve bu yüzden ağlıyoruz. Biz sadece sınanıyoruz, işte bu yüzden ağlıyoruz, lanet olsun. Katliamlar ve soykırımlar işte bu yüzden oluyor, lanet olsun. Irak'ta bu yüzden her şey mahvoldu ve olmaya da devam ediyor, işte bunlarla sınanıyoruz, sadece sınanıyoruz. İnşa ediyoruz, lanet bir iş dünyası inşa ediyoruz, canı cehenneme. Sadece sınanıyoruz, lanet olasıca. Bu yüzden hepimiz bu tuvaletin içindeyiz, çünkü bizi burada tanrı tutuyor, tüm bu kozmik mafyanın babası o.

ROZA: Kozmik mafya, bu harika! Lanet olsun, sen, harikasin, adamım! Sen gerçekten en iyisisin!

MARK: Bunlar bana ait değil, anlıyor musun? Bana ait olanlar benim değil, hepsini geri vermek zorundayım, geri vermek zorundayım, anlıyor musun? Her şeyi iade etmek! İşte kostümüm, işte bedenim, işte göbeğimdeki yağlar, banka hesaplarındaki paralarımın hepsi, evim, çocuklarım, gerçekleşmemiş hayallerim, kısa kısa mutluluklarım, hepsi ve bütün boklarım, içimde ne var ne yoksa hepsi, bedenimdeki lanet kanser, bu da benim değil, canı cehenneme, dört ay içinde öleceğim. Her şeyi ben doğmadan önce ödünç aldım ve şimdi hepsini geri vermeliyim. Hepimiz burada yaşıyoruz ve hepimiz neyimiz var neyimiz yok onu düşünüyoruz, hepimiz daha fazlasını hep daha fazlasını istiyoruz ve istediklerimizi alıyoruz hep daha fazlasını alıyoruz. Lanet işlerimizi yapıyoruz ve bu lanet kariyeri, ağızdan becerilmek, herkesin sahip olduğu tek kredi bu. Kredi sadece ağızdan becerilmek! Koşarak bize gelen her şeyi geri vermek zorundayız, son kuruşuna kadar ve artı faiziyle birlikte. Faizler bize anında hızlı gelir! Ve kozmik mafya babası biz henüz hesabı ödmeden ne var ne yok hepsini, ama hepsini vermeden bizi bu lağım çukurundan çıkarmaz. Ve iş dünyası payımıza düştüğü kadarıyla buna nasıl eşlik ettiğimizi görür.

ROZA: Harikasin, adamım! Ben hayatımda kimseden böyle laflar duymadım, sen gerçekten muhteşemsin, en iyisi sensin adamım, ben birçok adamla oldum, kiminle birlikte olduysam, hepsinde bir aylık vardı, ayı gibi olmayı severlerdi. Ama sen gerçekleri konuşuyorsun, benim

içimde ne varsa aynıni söylüyorsun, sanki düşüncelerimi okudun. Ben bu anı bekliyordum, işte sen geldin ve bana gerçekleri söyledin. Sen gerçekten kanser misin, adamım?

MARK: Evet, kanser her yanıma sardı. Benim ölümüm bir şey değiştirmez, önemli olan vermek. Sana hayatım üstüne söylüyorum, ben artık rekor kırdım, hayatım boyunca çok pis işler yaptım, o kadar çok pisliğim var ki bu kredileri ödemek benim için gerçekten çok ağır. Bugüne kadar bu lağım çukurunun içindeyim, kozmik mafya babası da gecikmiş borçlarla birlikte bugüne kadar ona dönmemi bekledi. Ama ben, aynıyım, artık gücüm tükendi geri dönecek gücüm yok. Ben, aynıyım, bu pisliğin içine çok sert daldım. Bu lanet olası yapış yapış tutkaldan kurtulamayacak gibiyim, onun içinde çırpınıyorum. Her şeyi geri ödemek kolay değil. Almak kolay, ama geri ödemek zor, hatta imkânsız diyebilirim. Geri ödemek katlanılmayacak kadar ağır. Geri ödemeye az kişi hazır, çünkü geri ödeme başladığı an şunu hemen anlarsın, her şeyi geri ödemek zorunda olduğunu anlarsın.

ROZA: Ben her şeyi geri ödemek istiyorum, adamım. Gerçekten her şeyi ödemek istiyorum, çünkü yeterince kazandım, ben her şeyden öyle yoruldum ki, hepsini geri vermek istiyorum, mümkün olduğunca hızlı.

MARK: Senin adın ne?

ROZA: Roza

MARK: Geri vermek zordur, Roza. Çünkü kendini vermeye mecbursun. Bunun içinde ilk olarak defol git demek de var, işte biz buna boyun eğemeyiz. Hiç kimse kendini vermek istemez, bu bizim için evrensel kovulma.

ROZA: Ben her şeyimi vermek istiyorum, her şeyimi vermek istiyorum. Bunu nasıl yapacağım, Mark? Sen artık ermiş sayılırsın, bana yardım edecek misin? Ben vermek istiyorum, öğret bana.

MARK: Sen balerinsin değil mi?

ROZA: Öyle denebilir, Mark.

MARK: Balerin olduğunu söyledin, Roza, doğru mu?

ROZA: Hayır, doğru değil, Mark. Sana yalan söyledim. Ben orospuyum, çağırılınca giden sıradan bir fahişeyim, o kadar.

MARKS: Sanki geri verdin, Roza. Sanki şimdi geri verdin, Roza. Sen kolayca şu ana kadar sahiplendiğin balerin unvanını geri verdin. Anladın mı? Her şey böyle düzenlendi anladın mı, Roza? Beni aldattın, balerin olduğunu söyledin, demek ki balerini kendine yakıştırdın, anlıyor musun? Sen bu balerini tanrıdan borç aldın, anlıyor musun? Borca girip yüce tanrıdan bu balerini aldın ve benim önümde balerin gibi görünmek istedin. Şimdi ona geri döndün. Faizi ile geri döndün, çünkü senin faizin, senin utancın, benim önümde deneyim kazandı, bana yalan söyledin, bu yüzden sen bir

sürtüksün, Roza. Sürtüksün, Roza. Balerini faiziyle geri ver, şimdi geriye ne kaldıysa hepsini ver, aldığın ne varsa geri vermek zorundasın.

ROZA: Ama ben bilmiyordum ki, bilmiyordum, Mark, başka bir şey aldım mı?

MARK: Her şeyi aldın, Roza, bütün hayatını. Sabahtan akşama kadar bu yalanlarla uğraşıyorsun. Bütün yalanları aldın, aldığın yalanları işinde kullanıyorsun. Darbe aldığın zaman sızlanıyorsun, Roza, hoşuna giden bir şey var gibi gösteriyorsun, aslı öyle değil mi, Roza, her şeyi kinayeli anlatıyorsun, bütün orospular kinaye yolunu kullanır, bu onların hoşuna gider biliyorum. Sen istisna değilsin, Roza. Müşterilerini aldatıyorsun, demek, alıyorsun, Roza. Aldatıyorsun, demek kredi alıyorsun, Roza. Yalan söylüyorsun, demek alıyorsun, bütün yalanları geri vereceksin, itiraf edeceksin, Roza. Her şeyi geri vermek zorundasın, Roza, her şeyi, bütün lanet olası yalanlarını, sinek gibi yapıştık, kavanozdaki bala konduk.

ROZA: Ben sürekli yalan söylüyorum, Mark.

MARK: Biz sürekli yalan söylüyoruz, bu yüzden hepimiz pisliğiz.

ROZA: Ama ben yalanlar olmadan korkuyorum, yalan söylememek benim için korkutucu, Mark. Eğer yalan söylemezsem bu korkunç dünyada yaşamam kolay değil, Mark.

MARK: Hepimiz böyle düşünürüz, Roza, bu yüzden hepimiz pislik içindeyiz.

ROZA: Ama Bill Gates pislik içinde değil, Mark.

MARK: Belki o daha fazla pisliğin içindedir, Roza.

ROZA: Ama o böyle bir pisliğin içinde değil, yani benim gibi, Mark.

MARK: Pisliğin seviyesini göstermek zordur, Roza. Bence, pislik pisliktir.

ROZA: Ama herhangi biri olsa bile, kim pisliğin içinde değil ki, Mark?

MARK: Kendi pisliğinin tamamını kim geri verdiyse o.

ROZA: Ama kim pisliğinin tamamını geri verir ki, kim?

MARK: Onu kim bilebilir, Roza? Ee, mesela, İsa Mesih.

ROZA: Ee siktir git, Mark! Ah sen, aşağılıksın, mesela şimdi verdiğin örnek. İsa Mesih! İsa Mesih, ah sen, aşağılık bir laf ettin, Mark. Peki o zaman ben ne yapacağım, ben?

MARK: Bana doğru yaklaş, Roza. Buraya gel.

Roza Mark'a yaklaşır.

MARK: Bana öyle sarıl ki, tüm kalbinle, içten sarılmalısın, Roza.

Roza güvensiz bir şekilde Mark'a bakar.

MARK: Hadi, sıkıca sarıl bana, hemen yapabilirsin, ne duruyorsun?

ROZA: Ya sen bana sarılmazsan, Mark?

MARK: Ciğerlerimde kanser var, Roza, ben artık kimseye sarılamayacağım.

Roza Mark'a sarılır, tüm vücuduyla ona iyice yaklaşır. Mark da Roza'ya sarılır.

MARK: İşte, işte, böyle, Roza, hadi, hadi daha fazla yaklaş, daha güçlü sarıl, çünkü seni istiyorum.

Roza kurtulmaya çalışır, ama Mark onu bırakmaz.

ROZA: Bırak! Bana sarılacağını sanmıştım, bana sarılacaksın sandım, dallama!

MARK: Bekle, bekle, ben öyle dallama filan değilim, Roza, bekle! Şimdi sana her şeyi vereceğim, her şeyi vereceğim, her şeyi, seni alıyorum, her şeyinle seni alıyorum. İyice sokul, iyice sokul, bütün bedenime sürtün, şimdi ben sana vereceğim, beni hissedeceksin, şimdi sana her şeyi vereceğim, her şeyi.

Roza kurtulmaya çabalar, ama Mark bırakmaz.

ROZA: Sen benim hiçbir şeyimi alamazsın, beni zorlayamazsın, bırak, bırak yoksa bağıracağım, bırak.

MARK: Ben seni her türlü kabul ettim, Roza, her türlü! Bütün hayatını. Çocukluğunu, değiştiremediğin kaderini ben kabul ettim. Çünkü ben kadın istiyorum, Roza, çünkü ben alışılmadık bir kadın istiyorum, Roza. Hayatım boyunca senin gibi birini istedim Roza, işte bu yüzden sen fahişe oldun, Roza, çünkü ben böyle bir dallamayım, benim olmanı istiyorum, seni istiyorum. Çünkü sen bize kendini sunabiliyorsun, bu yüzden orospu oldun, çünkü ben varım, benim gibi niceleri var, sen kendini sunabiliyorsun, Roza. Çünkü biz seni istiyoruz. Bu yüzden sen orospu oldun, benim için, Roza. Senin normal hayatını alıyorum, çünkü benim seks ihtiyacım var, işte bu kadar. Şimdi sana vereceğim, Roza. Bana daha güçlü sokul, şimdi sana her şeyini vereceğim, her şeyini, ben seni aldım, her şeyini vereceğim. Biliyor musun, aslında ben kimim? Bok herifin tekiyim! Bütün hayatım

boyunca götürdüm, bütün hayatım boyunca çevremdeki kadınları götürdüm, bütün hayatım boyunca aldım ve onların yerine hiçbir şey vermedim.

ROZA: Bunları duymak istemiyorum, hayvan, bırak beni, hayvan!

MARK: Ben boktan bir adamım, sadece seni alacağım kadınımla olacaksın ve ben onlara hiçbir şey vermem. Asla. Asla onlara hiçbir vermem. İşte şimdi her şeyi verme vakti geldi, her şeyi verme vakti geldi, Roza.

Roza kurtulmaya çalışır, ama bunu yapacak gücü yoktur. Roza ağlar ve gözyaşları içinde kalır.

ROZA: Bırak beni, rica ediyorum, yalvarıyorum, bırak.

MARK: Şimdi sana her şeyini vereceğim, Roza, her şeyini.

ROZA: Bunu daha fazla istemiyorum, daha fazla dayanamayacağım, bırak, yalvarıyorum, bırak.

MARK: Sana her şeyi vereceğim, Roza, her şeyi vereceğim.

ROZA: Lanet olsun, bok çukuru, sen bana ne vereceksin? Sen bana ne verebilirsin? Bırak beni, yalvarıyorum sana, bırak beni, rica ediyorum, bana benim hayatımı ver.

MARK: Ha!!!

Mark ellerini bırakır ve Roza yere düşer. Mark nefes almakta zorlanır, nefesini iştahlı iştahlı solur. Mark kendine gelir.

MARK: Sana her şeyi geri vereceğim, Roza. Senden aldığım her şeyi, bunca yıldır senden aldığım her şeyi. Her şeyi size geri vereceğim, ben döndüm. Şimdi geri kalan pislikleri dağıtmaya gitmeliyim, elveda.

Mark, salınarak, sokakta yürür. Roza uzaklaşan Mark'ın arkasından bakar.

ROZA: Hey, Mark?

Mark arkasına dönüp bakar.

MARK: Ne var?

ROZA: Sen İsa Mesih misin?

MARK: Evet.

Perde.

